



2009



## Ročenka – Kajak VUT Brno

### **CESA**

Centrum sportovních aktivit při VUT v Brně

### **VSK**

Vysokoškolský sportovní klub při VUT v Brně



## Obsah

|  |    |
|--|----|
| Vánoční Besídka .....                          | 2  |
| Chorvatsko – Silvestr na ostrově .....         | 4  |
| Bezcitní povodňoví turisté .....               | 7  |
| Infoschůzka .....                              | 10 |
| Oslava .....                                   | 10 |
| Loučka .....                                   | 10 |
| Brigáda .....                                  | 11 |
| Stvořidla, Horní Svratka .....                 | 12 |
| Avalanche camp - Roháče - chata Červenec ..... | 16 |
| Jihlava, Křetínka .....                        | 21 |
| Pastviny – Zemská brána .....                  | 24 |
| Doubravka, Bobrůvka .....                      | 28 |
| Kamenice, Jizera .....                         | 30 |
| Brněnský akademický přebor v EO .....          | 32 |
| Kamenice, Mumlava, Jizera .....                | 35 |
| Čertovy proudy .....                           | 35 |
| Kajakcross – Tanvaldská Kamenice .....         | 35 |
| Salza, řeka učitelka .....                     | 36 |
| Barbara s Barbary v Piemontu .....             | 40 |
| Rakousko .....                                 | 46 |
| Jihlava .....                                  | 47 |
| Svatba v Lazínově .....                        | 48 |
| Bílý potok .....                               | 50 |
| Veveří – Prýgl .....                           | 51 |
| ZDrSEM Vodák Exklusiv .....                    | 52 |
| Seniorská Salza .....                          | 58 |
| Norsko .....                                   | 59 |
| Hloučela .....                                 | 63 |
| Hamerský potok .....                           | 64 |
| Infoschůzka .....                              | 66 |
| Brigáda .....                                  | 66 |
| Vavřínecký potok .....                         | 67 |
| Drakiáda .....                                 | 69 |
| Strojařské schody .....                        | 70 |
| Memoriál Vladimíra Vaňhy .....                 | 73 |

# Vánoční Besídka

18.12.2008

Že nevíte co toto slovo znamená? Tak já vám to vysvětlím.

**Bláznivá, Epochální, Senzační, Inteligenčně nenáročná, Dlouhá, Kulturní, Akce**

## *Plavba strážných andělů*



**Rychlost plavby:** z počátečních 0 uzlů se během večera bude zrychlovat a nakonec rychlost může konvergovat k nekonečnu

**Posádka lodi:** snad všichni, kdo budou ochotni obětovat v předvánočním shonu několik hodin na setkání s přáteli

**Povětrnostní podmínky:** kosa a namísto sněhu voda z nebe

**Kapitán:** no nejspíše Šimon

**Konec plavby:** někdy k ránu

**Program plavby:** velmi různorodý takže si snad každý přijde na své...

## *Lodní deník, 18.12.2008, Brno-Jundrov*

Na to že je v podstatě 2 minuty do vyplutí nás tu moc není. Teda konkrétně jsme tu dva. Docela zvláštní pocit, nemohla jsem si i přesto, že jsem „reportérka“ této nadmíru kulturní akce, splést v datu a čase? S akademickým zpožděním přichází Hasan a odmyká klubovnu. Postupem času se naše lodnická společnost rozrůstá. To je vidět, že lodníci si na dochvilnost moc nepotrpí. Během volna si ukazujem oblečky andělů strážných. Dalším příchozím byla Šárina se spoustou česnekové pomazánky. Nejzajímavější podívaná se nám naskytla v momentě, kdy Léňa s Tamarkou vlekly sud. Ještě chvíli se čekalo a pak bylo rozhodnuto, že se máme převléct do věcí na loď a že se jde na závod strážných andělů. Nejprve se náhodně vybíraly dvojice. Byla jsem ve dvojici s Hasanem. Byl mým andělem strážným a já byla lodník. Lodníci nejprve pařili kdesi na diskotéce či nevím kde. Nevím, zda to byla náhoda, ale lodníci jsme byli my 4 praštěnci. Šárina, Tamarka, Lenka- Střelenka a já. Andělé se museli lehce posilnit na následující den, kdy nás lodníky budou tahat ze sifonů a podobně. Pak jsme ve dvojicích museli společně absolvovat „Kocovina maker“. Pro nezasevěnou takové to točení okolo kbelíku, ve dvojici je to ale větší hardcore. Poté nahazujem lodě a scházíme s nimi k mostu. Nasedáme a kus pádlujeme. Za mostem vylézáme a snažíme se, co nejrychleji překonat suchý úsek. Tam nás čeká jedna z překážek na trati. Blížíme se k nebezpečnému vodopádu, který se rozhodneme sjet. Proto se skutálíme z kopce. Na ten kus už ani nenasazujeme šprajdu. Na druhém břehu vytahujeme lodě nahoru a čeká nás poslední překážka neboli sifon v podobě kládíčky opřené o plot. Celkový počet utopených lodníků a strhaných strážných andělů nakonec nula. Několik šilenců se ještě rozhodlo si skočit z mostu, ještě že nad nimi bděli všichni strážní andělé. Pak už se mohla odehrávat vnitřní část plavby. Všichni se navlékli do svých strážno-andělských kostýmů. V klučíci šatně se pak promítají fotky z akcí z celého roku. Kolovalo tam spousta lahví různých barev a různých chutí. Někteří toho pak měli poměrně dost a tak byli uloženi do dámské šatny. Zábava pak nevázaně pokračovala dále. Aby se neřeklo, že se nic nerozbilo tak se rozflákalo alespoň pár flašek. Někdy ke třetí ranní se šlo spát. Probouzet nikomu moc nechtělo, ale nedalo se nic dělat. Plavba skončila a bylo nutno uklidit palubu. Omlouvám se ranní uklízací



četě, že jsem pomohla jen trochu, páč jsem musela dopsat laborku. Akci hodnotím velmi kladně a za všechny moc děkuju za krásnou strážno-andělskou hru. Bylo to skvělé rozptýlení na konec semestru.

*akuz- kerozA*



# Chorvatsko – Silvestr na ostrově

30.12.2008 – 3.1.2009

*Juraj, Kubíček, Miro, Tamarka, Drobek*

Nedávno jsme se, my vyznavači vody bílé kudrnaté, potkali na příglu se seakajakáři, tedy vyznavači vody modré a rozlehlé. Honza Krch, Drobek, náš společný kamarád, nás přidružil k tomuto silvestrovskému dobrodružství. Jak se to povedlo, co se stalo a o čem je vlastně ten seakajaking?



Na loděnici v Jundrově přijíždí slavný Šatabus. Rychle se nalodujeme a vyrážíme směr Chorvatsko. Cesta dlouhá, zastávky nečasté. Když Juraj platil na Piavě devět piv, nemyslel jsem že je všechny vypil, ale s pohledem do jeho ulevujících očí, když polonahý plní prázdné lahvičky ještě před Vídní, chápu. Spadlo do něj všech devět. Briskním průzkumem velmi rychle zjišťujeme, že admirál akce Ondra Nikl zvaný „Steak“ (dále jen Admirál) začal masturbovat již v devíti letech, čímž ho statisticky zařazujeme mez ženy. Družba v autobuse končí hádkou mezi zkušenými seakajakáři, mladeží od divočiny a jedním vypečeným horolezcem. K vyvrcholení patří i malá fyzická inzultace. Autobus přestavujeme do lůžkové úpravy a transportní stav podporujeme spánkem.

Chorvati jsou náležitě hrdí na svou neúčast v šengenském prostoru. Opouštíme tedy na hranicích spacáky a s pasy v rukou a stavíme vyrovnaný pochechtávající se řad. Bohnice hadr. Zde třeba zaznamenat historické Jurovo selhání. Se svým éterickým úcesem pobíhá kolem busu a hledá pas. Podezříváme ho ze zamilovanosti, ale víc než to je namol, což je nejnebezpečnější kombinace. Nakonec jsme s razítkem vpuštěni.

Překvapuje nás množství chorvatského sněhu, bojíme se zimy a velkých vln.

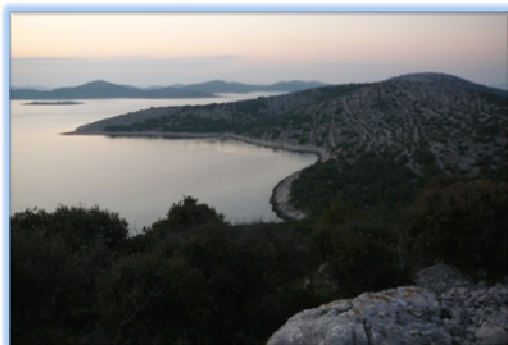
## *Den první: Vodica – Zmajan*

Na moře se nás vydává celkem 12, z toho čtyři my mládežníci (Jura, Miro, Lída a já). Na pobřeží u městečka Vodica rychle rozdělujeme lodě a balíme. Snažíme se šetřit místem. Mira raději obětuje boty a bere několik piváků navíc. Krátká přednáška od Admirála o neposkrvněných ostrovech a sounáležitosti kajakářů. Na moře vyjíždíme překvapivě poslední.

Potom dlouho nic, pak ještě chvíli nic, a už je tu první ostrov. Pak zase nic. Slunko pálí do xichtu a my začínáme proklínat vrstvy oblečení, ve kterých se opékáme. Brbláme a tak nás Drobek učí pozorovat přírodu. Učíme se kochat tím žrádlem okolo, protože příroda, to je žrádlo. Seakajaking si nás prozatím nezískává. Tamarka se poprvé v životě na vodě nebála. Kotvíme na ostrově Zmajan. Oheň, jídlo



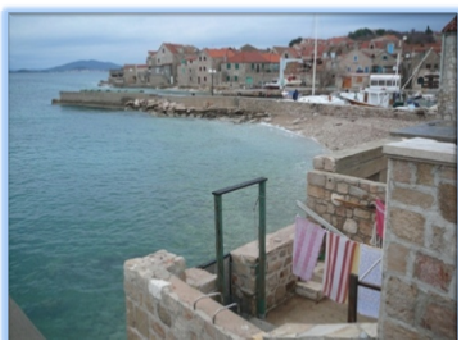
(Drobkův guláš). Silvestrovský večer trávíme na kopci v úzké mládežnické sekci doplnění čertem a mikulášem bez bot při západu slunce. Do půlnoci se probíjíme pomocí modrých startek a opékaných klobásek. K Drobkově zklámání Admirál nevydržel do Nového roku, což bylo přijato pouze s ohledem na nekonečnost času. Začíná pršet a nám se křiví obličeje úsměvy. Vždyť přece umíme spát HARD!



### *Den druhý: Zmajan – vlny – Prvič (Šepurine)*

Ráno vyjíždíme na moře, opět poslední. Stále prší a houpou s námi půlmetrové vlny. Naše úsměvy se protahují 😊. Objíždíme Zmajan a za rohem už jsou vlny k jednomu metru. Dva kajakáři otáčejí nazpět a my pádlujeme stále vpřed. Za dalším rohem už s náma hážou vlny přes dva metry vysoké. Lidi kolem mě mizejí a objevují se jak jsou chvíli nahoře a chvíli dole. Hídám si vzdalující se Tamarku, na kluky už téměř nevidím.

Admirál hlásí ústup, v našich obličejích dávno vystřídal úsměvy zarputilý soustředěný výraz s trochou strachu. Přichází nejdrsnější zážitek akce. Otočit loď. Tam to ještě šlo, ale jak zpátky? Furt si nás rovná vítr, takže nezbyvá, než se postupně prokousávat. Potencionální záchrana už dávno nepřipadá v úvahu, je to každý sám za sebe. Seakajaking nás začíná bavit. Probojováváme se zpět do zátoky a Admirál nás posílá směr pevnina, aby nás někde neodřízlo počasí (což mohla být otázka hodin). Jedeme na ostrov Prvič, kde se usazujeme na konci hráze vesničky Šepurine.



Opět pořádáme neskutečnou žranici od Drobka. Jak tak pomlaskáváme, Drobek kouří a pohlíží kamsi do dále. Aniž by se pohnul povídá: „Až se vrátíme, tak Vám udělám moje lazaňe, a to se poděláte!“, čemuž následoval ďábelský úsměv. Později jsme všichni pochopili. Většina výpravy se jde ohřát do knajpy v Šepurine, my si ještě děláme procházku kolem ostrova. Nakonec se tam všichni setkáváme. Z morouského hostinského se nakonec stává vřelý hostitel rozlívající domácí rakiju opětovanou naší

slivovicí. Pomocí modré startky se družíme s chorvatskými obryněmi. Slízají se místňáci a začíná muzika v čele s výbornou zpěvačkou, Radek se učí zpívat chorvatsky, Tamarka přidává nějakou od podlahy a hostinský opouští bar vstříc společnosti. Venku přestává pršet. Co vám budu povídat, kamarádí já jsem blil. Ruku ochranou nade mnou držel Juraj, který byl zpět ve své kůži, ráno byl zase první v neoprenu.





### *Den třetí: Vodič – Murter (Tisno)*

Ráno vyčkáváme sluníčko, Drobek nám opět vaří. Promokl než se přemístil do stanu, tak neměl dospání. Je nás troška víc, každý si na zádech nese břímě kocoviny. Na moře vyjíždíme zase poslední. Je krásně a čeká nás přejezd až na ostrov Murter, tam nás bude čekat Šatabus. Ploužíme se za skupinou. Jsme vlastně sprinteři, tak nám dělá potíže udržovat stálé tempo. Přidržíme si apoň Drobka, ale i on nám v pravidelném rytmu a s písni na rtech ujíždí. Kocháme se, na jednu stranu nás to pádlování přes placku nebaví, na druhou si užíváme pohodu teplého dne v lodi. Akorát kdyby to tak nehoupalo... A pak to přišlo. V Tisnu je úzký průplav mezi pevninou a ostrovem Murter, přílivové proudy tam pod mostem dělají skutečnou proudnici i s vracákem!!! Naše dušičky ožívají, Jura si dává několik koleček a my se přidáváme. Jak málo stačí.

Na vysedačce nám to nedá a zkusíme techniky nalézání z vody do lodi. Na oleji se to dá mnoha způsoby, seakajaky jsou docela stabilní. Tamarka měla nejmenší břímě a předváděla nám pídalku z přídě na zád' a zpět. Vážem lodě, uvádíme se do transportního stavu a po ránu se probouzíme v Jundrově. Loučíme se a Šatabus peláší do Liberce.

### *Den čtvrtý: večírek na Veveří*

Výlet jsme zakončili večírkem u Drobka na Veveří, a tam je, to mi věřte, vždycky dobře. Jo, z těch lazaňů, z těch jsme se opravdu podělali blahem.

Závěrem chci všem poděkovat, že na moři přečkali nás od divočiny, Radkovi za moudré věty a hlavně Admirálovi Ondrovi Niklovi, že nám zprostředkoval moře se vším všudy, včas nás obrátil ve vlnách, a alespoň kouskem nás nechal nakouknout do tajů seakajakingu. Věřte, že to není nic pro amatéry, ať už si myslíme nebo myslíte cokoli.



*Kubiček*

# Bezcitní povodňoví turisté

**BLE.SK**

6.-7.3.2009

*Šimon, Miro, Herman, Tamara, Šarkaň, Eda, Ender, Burda, Fik, Radek, SOB, Drobek, Erlauf Lou, Johny*

Po investigativní reportáži uveřejněné v minulém roce, která rozkryla nebezpečnou šikanu v řadách brněnských vodáků (viz [Šok nebo Hnus](#)), jsme se vrátili zpět do Brna.

Naším záměrem bylo podat pravdivou reportáž o ničivé síle vody beroucí střechu nad hlavou. Síle, která rozplácne stařenky a zanechává dítko v otrhaných šatech na ostrůvcích v proudu, které marně natahují slabounké ručičky po kolem plujících odpadcích by ukojily hlad. Lidská tragédie podaná s pravdivostí vlastní BLE.SK.



Při pohledu do rozbouřených vod druhdy klidné říčky Punkva, která se právě chystala zaplavit poklidné rybářství a rozplakat nejednoho baštyře, jsme uviděli arogantního ŠB(31) telefonujícího členům nechvalně známé organizace Kajak VSK Brno.

Podařilo se nám nahrát rozhovor s FV(34) zvaným Bad Boy (dále BB(34)). Nejen, že se rozhodli sjet Punkvu v CHKO, ale zároveň projet areálem ČKD a to v pracovní den. Ptáme se: Kdo je platí? Proč se chtějí svojí jízdou vysmívat zaměstnancům, kteří se bojí, že jim voda uhasí huť? Je pravda, že dcera ŠB(31) musí spát v kajaku? [Víme to](#), a říkáme HNUS!!!



Druhý den opravdu sjíždějí Punkvu, kterou posměšně nazývají „pankvou“. Tito dva zbabělci nejsou schopni změřit své síly se smrtelným jezem, proto jej objíždějí po louce. Míjí zaplavené mostky a vysedají nad továrnou. Smějí se procházejícím dělníkům. Prostě HNUS!!!

Náš kontakt nám sdělil, že ŠB(31), BB(34) a SOB(50) se chystají na říčku Hodonínka, která v roce 2002 vyplavila několik usedlostí, ohrožovala lidské životy a rozplakala většinu stařenek v obci Štěpánov. Jejich jízdu považujeme za šlápnutí bagančem do tváře všem slušným lidem, prostě



HNUSI!!! A ŠOK nás teprve čekal. Pan Radek Jaroš, citlivý a férový člověk je chtěl od jízdy odradit. Nabídl jim kurz logistiky vodáckých akcí. Vysmáli se mu. Tito pohůnci takzvaného „adrenalinu“, mají ve svých řadách i dívky. Od našeho zdroje víme, že některé z nich (T(25)) konvertovaly k mužům.

Skutečný ŠOK nás čekal v obci Hodonín. Na nasedací místo dorazilo doslova stádo těchto nevychovců. Znamé výtečníky ŠB, BB, SOB doplnil pan Miro (jeho zadnice urazila i místní hnojště), pan Prášek, turek Herrmann, italský hellmotoracer Eduardino, vražedkyně kamzíků Šarkan, deathbiker Burda, Erlauf Lou z Nového Města, Hulk Hogan řečený Drobek a Tamar.

Vyslali jsme našeho reportéra PJ(37) dále Džony (37). Věřili jsme, že nepodlehne pekelným svodům vodáků. Je lezeckým reprezentantem, odmítá sednout do kajaku (a to ani v posthypnotických příkazech), neslibuje účast na vodáckých akcích (a to ani v opilosti, jak bylo zjištěno Štarkovskou prověrkou). Je příkladným otcem a strážcem rodinných a občanských hodnot. Mimoto je vynikajícím fotografem. Věřili jsme, že zdokumentuje jejich ohavné řádění. Ve fotogalerii můžete zhodnotit, jak se mu jeho nelehký úkol podařil. Představíme Vám účastníky tohoto „zájezdu“:



Šedá eminence Hulk Hogan



Zhnusený Tamar



Novgorodský S.O.B.



BB skrývá tvář za kevlarovým štítem.



Eduardino il mottorecompetitivo.



Radek, horský orel, svírá pěti HNUSEM, nad chaotickým postupem.



Severní vítr v podání mladíka ze severu (je krutý).



Něžná tvář, skrývá zkažené nitro pana Herrmanna.



Nepodal by ani kapesník plačící stařence, Burda.



Dobře živený řezník se arogantně vysmívá našemu reportérovi.



Řeka se mu zdála lehká, ztížil si ji brzdovými kotouči uloženými v lodi.



Rádi bychom poděkovali paní Boženě Krupkové (26), za poskytnuté informace. Pracovala v oddíle jako kondiční trenérka. Byla vyloučena za malé tréninkové nasazení.

P.S. Během hodnotící akce byl pan Džony(37) spatřen ve vodáckém tričku, křepčil na koncertu skupiny Garáž a místo obligátního HOBLUJ vykřikoval PÁDLUJ. HNUS, HNUS, HNUS!!! Odvoláváme naše předchozí pozitivní tvrzení o jeho morálních kvalitách.





# Infoschůzka

19.2.2009

Oddíl se rozrůstá na cca 60 lidí. Infoschůzka se koná uvnitř domečku v šatně kluků, na stvrzení členství se podává šturm, kterýžto je zároveň vykoupením několika podzimních krys...

# Oslava

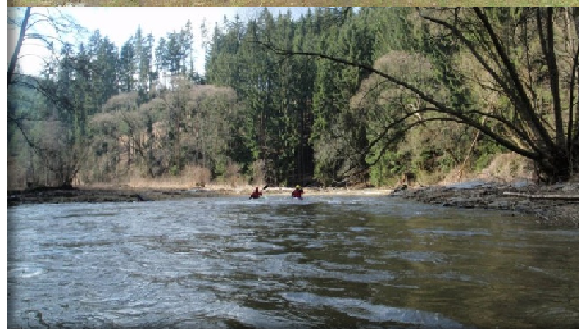
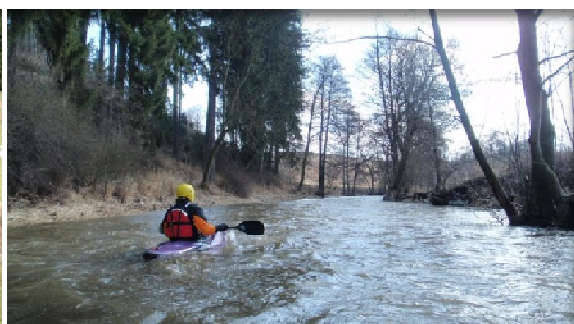
4.3.2009

*Kubíček, Hasan, Slonar, Herman, Upír, Standa* – uprostřed týdne vyjíždíme na jednodenní akci. Flotila rychle poskládána ze Slonarova trabantu a hnůjdaje Hermanových rodičů. Pavla navlíkáme omylem do Tamarčiného neoprénu a Upíra do Ondrovy nové špricky. Pět prstů noví kluci sjeli v dobrém stylu. Trochu strachu, ještě více nadšení...

# Loučka

8.3.2009

*Tamara, SOB, Drobek* – dva stokilový chlapi na hlídání, to chce odvahy. Přežili všichni.



# Brigáda

12.3.2009

V zimě popraskaly baterie umyvadel záchodová mísa a vodovodní trubka k bojleru, vše vyměněno, starý zkorodovaný bojler nahrazen z novgorodské dobročinnosti. Zuzka podepsala smlouvu na OK – oddílová kronikářka a Hasan jí koupil velkou kroniku. Odbyli jsme klasickou práci – smýčení, oprava materiálu atd. Vše zapito, nováčci začlenění. OD se stále hledá...

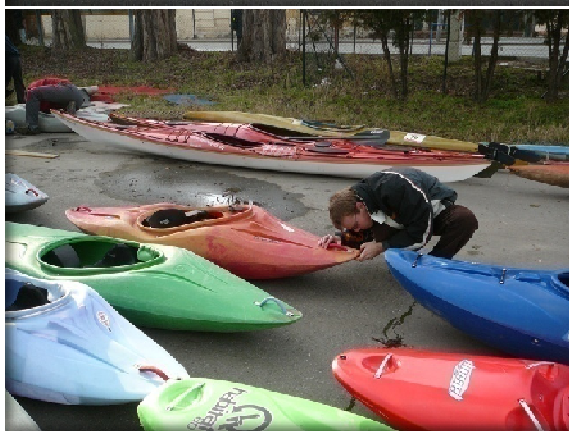


Foto – Kubíček



# Stvořidla, Horní Svratka

14.-15.3.2009

Šimon, Kubíček, Střelenka, Juraj, Tamara, SOB, Drobek, Erlauf Lou, Džony, Radek



Stvořidla



Stvořidla



Stvořidla – Erlauf Lou





*Stvořidla - Juraj*



*Stvořidla - Tamarka*



*Horní Svatka - České Milovny*





*Horní Svratka - nasedačka*



*Horní Svratka*





Horní Svratka



Horní Svratka

foto – Drobek, Radek

# Avalanche camp - Roháče - chata Červenec

15.-22.3.2009

*Mart'as, Kubíček, Herman, Ondra V., Vesmírný Pudl, Šárka, Tamarka, Martin B., Honza K.*

Jak to vůbec začalo, samozřejmě v hospodě. Po kajakářské infoschůzce jsme si to rovnou namířili na Piavu. Během veselí se ke mě dostalo, že pár lidiček se chystá na lavinový kurz. Jak jsem to zaslechl, tak jsem taky chtěl jet. Vyzvídal jsem co a jak. Většina kajakářů byli domluveni přes Romana a dohodli jsme se, že mě taky zkusí začlenit. Pak už jenom stačilo pokračovat v zábavě a čekat jak to dopadne. Zanedlouho se objevilo na fóru, že i vesmírný pudl jede. V Summit Ride jsem si byl vyzkoušet vybavení, poprvé viděl naše guru Jana a Donyho a čekal až přijde den D.

## Neděle

Přišla neděle, dorazil jsem do Brna a začal jsem balit. Lehký úkol to nebyl. Furt jsme kutil, jak do báglu narvat vodárnu, ale po pár marných pokusech se podařilo. Vyrázil jsem na sraz s menším zpožděním. Naštěstí jsem nebyl sám a po cestě jsem narazil na další účastníky. Na stavárně jsem poprvé potkal Jitku a Bašu, bez nichž by se to neuskutečnilo. Vyfasovali jsme balíky s jídlem a bylo to tu znovu. Jak to mám nacpat do batohu? Kde to šlo jsem provedl kompresi a narval to tam. Pak i došla Tamarka se svými nosiči Jurajem a Střelenkou. Po naložení všeho jídla jsem si to namířili do hospůdky k Hadovi, dali dvě točené. Než jsem nastoupili do vlaku, skočili jsme rychle pro pár piváku.

Cesta rychle utíkala, ale piváci ubývali ještě rychleji. Než jsme se nadáli, byli jsme v Bohumíně, kde jsem se marně snažil vrátit naše prázdné piváky. Nechali jsme je u popelnice, na chvíli odběhli a byli pryč. To byla rychlost. Do Lipníka jsem pokračovali rychlíkem a trochu se prospali.

## Pondělí

V Lipníku jsme vystupovali mírně rozespálí a namířili si to k autobusu. Během čekání na spoj jsme pojídali maminčiny řízky, jak bylo psáno v jídelničku. Posilnění jsme se naskládali do busu, který nás po chvílce vyhodil. A hle, sníh nikde. Nahodili jsme lyže na ramena, přitáhli si batůžky a šlapali směr chata. Nejdříve nás čekala rovná, nudná asfaltka. Pod kopcem jsme měli sraz s Janem a Donym. Rozdali nám zbytek výbavy, připevnili jsme lyže na batohy a pokračovali dále v cestě. Brzy nás uvítal sníh a nudnou cestu vystřídalo pěkné stoupání u něhož jsme se pěkně zapotili.

Po zdolání nejprudší části jsme nasadili skialpy. Kolem oběda jsme dorazili na Chatu pod Náružím a dostavila se radost, že už jsme v cíli. Některé cesta zmohla natolik, že si schrupli ještě před chatou.

Rozkukali jsme se po chatě, obsadili pokoje, kajakáři strategicky podkroví, a vyslechli si krátkou přednášku.





Společnost nám dělal Vlado, který dohlížel na chod chaty. Pak jsme vyrazili na první kopec, který byl zároveň sjezdovkou. Stihli jsme ho akorát jednou sjet než se začalo stmívat. První večer probíhal poklidně, na většině byla znát únava z cesty.

## Úterý



Ráno jsem s Romanem, Šárkou a Tamarkou nachystali hromadnou snídani, nacpali si břicha a vydali se na nácvik vyhledávání v lavinách. Ještě než jsme pořádně začali proběhla menší sněhová bitva pro zahřátí, ale pak jsme vzali do ruky lavinové sondy a šouchali do sněhu. Udržet v řadě takové kvantum lidí byla docela fuška.

Po trénování píchání do sněhu následovala ukázka hledání s pipákem. Zvuk třiceti zapnutých pipáku mě bude ještě nějakou chvíli pronásledovat. Ke konci kurzu jsem byl už na něj dosti alergický a nebyl jsem sám. Pak jsme si po skupinkách zkusili vyhledávání s vyhledávačem a mezitím nám Jano ukázal první sněhový profil a poklepovou sondu. Po obědě jsme vyrazili na krátký výlet po sjezdovce nahoru až na vrchol hřebenu. Na místě jsme se pustili do vykoupání zákopů pro zjištění sněhového profilu. Místy to spíše vypadalo, že se připravujeme na třetí světovou. Některým trčela jenom hlava a jiné nešlo vidět vůbec. Každý si zkusil určit jednotlivé vrstvy sněhu, jeho tvrdost a nakonec přišla poklepová sonda. Pak už nás čekal parádní sjezd dolů. Svištěli jsem si to parádním žlábkem rovnou dolů. Sice sem tam nějaký ten pád, ale za to rovnou do prašanové peřiny. Lepší první střetnutí se žlabem jsem si nemohl představit. Dojžděli jsme dolů a najednou konec cesty, před námi stál hustý les. Po chvílce jsem zjistil, že jsme jaksika netrefili ten správný žlab. Nezbývalo nic jiného, než se vydat po stejné cestě zpátky. Jenže to jsme nečekali a někteří z nás si schovali pásky do batohu místo do tepla pod bundu. Šťastnějším i přes to pásky lepili a těch pár zbývajících se muselo spolehnout na starou dobrou kobercovku.



Jenže jako naschvál kobercovka po pár opravených pásech došla a na některé nezbylo, včetně mě a Baši. Co naplat, hodili jsme si lyže na batohy a šlapali po svých. S lyžemi na zádech jsme se brodili, občas propadali, hlubokým sněhem zpátky. Po chvílce odpadly pásky i Donymu a tak se k nám připojil. V průběhu cesty se naše skupinka pomalinku rozšiřovala. K tomu se setmělo a někteří z nás měli čelovky pěkně v teple na chatě, kde jim bylo určitě moc dobře. Vždyť to měl být jenom krátký výlet. Cestou nahoru začalo čím dál více sněžit a pořádně foukat. Abychom to měli ještě více zajímavé, na vrcholu na nás čekala bouřka. Nejdřív jsem si pomyslel, který idiot fotí v takovém počasí a přímo bleskem do očí. Jenže vzápětí se ozvalo hřmění a v tu chvíli všem bylo jasné, že je zle. Padali jsme z vrcholu jak jen to šlo. Pod vrcholem jsme si nasadili lyže a pozvolna sjížděli dolů za svitu čelovek a hustého sněžení. Po dojezdě jsme si všichni pochvalovali parádní akci. Něco takového by hoši nenaplánovali i kdyby chtěli. Dali jsme si zaslouženou večeři, spláchnli to piváky a začali likvidovat zásoby tekutin. Naší guru zatím horlivě probíraly události toho dne. Ale nakonec je to přestalo bavit a zavítali k nám. Zábava se rozjela na plné obrátky, zažili jsme veselé příhody a dozvěděli se pár věcí, které jsme ani vědět nepotřebovali.

## Středa

Přes noc nám chatu pěkně zaválo a ani probouzení nebylo nejsnadnější. Nejmenovaným osobám to trvalo i pěkně dlouho, takže jsme se dopoledne nikde nepouštěli a vyslechli si přednášku od Jana. Bavili jsme se o základních předpokladech vzniku laviny a pěkně se u toho rozpoval, až nebyl k zastavení. Baša se ani málem nedostala ke slovu, aby nám něco řekla o freeride lyžování. Dopoledne jsme se rozdělili na dvě části. První skupinka vyrazila na výuku lyžování s Bašou a druhá zůstala na chatě s Janem a Donym, kde jsme vytvářeli provizorní sáně. Všechny výtvoř stály za to. Následovalo testování v terénu.



Občas se vyskytly menší technické závady, ale jinak jsme byli pochválení. Pak jsme se prohodili. Bohužel než se setmělo, stihli jsme jenom pár jízd. Večer se konečně na scéně objevila vodárna, kterou jsem si pokuřovali v malé předsínce plné lidí. Jenom jsem nechápal kolik lidí se tam nacpalo a vystřídalo. Byla to taková mezistanice. Zbytek večera probíhal v klidečku.

## Čtvrtek

Po snídani Kubiček s Romanem vyrazili do civilizace za nákupem. Na ostatní čekal nácvik vyhledávání jednoho zasypaného v týmech, kde jsem si vyzkoušeli jednotlivé role. Během toho hoši vykopali díru pro ukázkou vyprošťování zasypaného člověka. Nejdříve jsme si mohli píchnout sondou do Jana, cílem byla jeho zadnice. Občas se podařil i přímý zásah.

Sondování vystřídalo vytahování, kde jsem byl cvičný panák. Pěkně se o mě postarali, musím říct. Jenom když mě Jano prohmatával, jestli nemám něco zlomeného jsem se musel poušmat. Pak jsme si vykopali své vlastní díry a zkoušeli si to sami. Nakonec nám byla představena norská sonda. Po obědě jsem šli otestovat svah za chatou, jestli si ho můžeme sjet. I když vyhlídky nebyly moc dobré, protože neustále sněžilo, foukal vítr a byl silný mráz. Testování svahu probíhalo pomocí švýcarské sondy. Chvilku to trvalo, než jsem jí vykopali.



Sněhový profil nevypadal špatně, tak už jsem jenom čekali co to udělá, až na to naleze Dony. Ten nestihl ani pořádně nalézt a už se vezl na osmdesátimetrovém odtrhu. I sám Jano koukal, jak to rychle spadlo. Všem bylo jasné, že dneska to nepůjde. Tak jsme přešli na náhradní plán. Jedna část kopala zasypané a druhá zkoušela hledání více zasypaných. Dlouho trvalo, než se nám podařilo najít druhý signál. Byl v tom pěkný zmatek. Když jsme končili dorazil Kuba s Romanem pěkně stahaní. Není se co divit, tahali jídlo pro celou bandu. Večer na Šárku čekalo milé překvapení v podobě dortu k jejím narozeninám. Jak Šárka spatřila dort plný hořících svíček úplně se rozzářila.

## Pátek

Avalanche camp se pomalu chýlil ke svému konci a konečně se trochu umoudřilo počasí. Tak jsme ráno nafasovali svačiny a vyrazili na delší výlet. Nejdříve jsme se museli vyšplhat na hřeben přes hromadu prašanu, což byla pěkná fuška, hlavně pro ty vepředu. Vím co povídám, protože sám jsem šel jednou první a byl jsem rád za každých deset centáku. Na hřebenu se opět do čela postavil Jano. Šlapali jsem si to krásnou cestičkou až jsme se dostali nad náš lavinový svah nad chatou.

Naštěstí situace nebyla až tak dramatická jako včera, proto jsem si ho mohli sjet. Sice jenom na jeho okraji mezi stromky, ale i přesto to byla paráda. Museli jsem sjíždět jednotlivě, první jezdci měli krásný prašanový svah, ke konci už to spíše připomínalo oranisko. Na chatě již čekal Roman ze střediska lavinové prevence na Slovensku, který pro nás měl na večer připravenou vydařenou přednášku dokonce i s projekcí. Jenom občas se vyskytly drobné technické problémy v podobě výpadků generátoru a dolívání benzínu. Tyto pauzy jsme hojně využívali k dodržování pitného režimu. Přednáška postupně přecházela ve volnou a bujarou zábavu. I Vlado si s námi párkrát připil. Průběh večera jenom narušovala parta místních Slováků, která si hrála na bůh ví co. S přibývajícím časem stoupala i hladina podpůrných tekutin v krvi.



V ranních hodinách na nás čekalo další překvapení. Jano s Donym se rozhodli, že se zahrabou a budeme je muset hledat. Tak se i skutečně stalo. Hoši vypověděli, že než je Baša stačila zasypat oba ihned usnuli. Pak Baša vyltla na chatu a vyhlásila poplach. Na to Roman z horské služby povídal, ať je tam necháme, že stejně sami vylezou až je to přestane bavit. To bych rád věděl jak, když si tam spokojeně chrupkali. Po chvíli hledání jsem našel signál a hurá za ním. Jak jsem se tak přibližoval, náhle jsem se propadl dolů. Dony měl fakt štěstí, protože mé lyžáky skončili pár centáku od jeho hlavy. Brzy jsme našli i Jana, vytáhli je a rychle s nimi na chatu ve žďaráku. I když se Jano snažil dělat mrtvolu musel se na chvíli pousmát, když Kuba prohlásil, že musíme zavolat ostatní z horské služby no Roman to asi nezvládne. Na chatě přišlo ožívování. Kuba si vzpomněl na trik s teplou vodou proti podchlazení, tak šel na to. Jenže voda stekla na Janův krk a trošku ho popálila. Na druhou stranu byl hned vzhůru. Kluci nás pochválili za parádní výkon. Zábava pak pozvolna pokračovala ke zdárnému konci.

## Sobota

Probouzeli jsem se do krásné slunečné soboty a všichni se těšili na celodenní výlet. Sice chvíli trvalo, než jsem se všichni vypotáceli z chaty, no jsme byli kapánek zpomalení po včerejším večeru. Naštěstí kocovinka ustupovala s přibývajícím nadmořskou výškou. Bohužel společně s ní, se zhoršovalo i počasí. Přesto jsme to nevzdávali a vyrazili směr Sivý vrch. Během cesty jsem narazili na kopeček Ostrá. A že to byl ostrý kopeček. Chvilí nám to trvalo než jsme ho zdolali, během toho se úplně pokazilo počasí a tak jsem nemohli pokračovat v cestě. Nezbyvalo než to otočit a vyrazit někam jinam. Aspoň na nás čekal sjezd z Ostré, který si všichni patřičně užívali.



Jako náhradní cíl se zvolily Babky. Vedla na ně pohodová cesta po hřebenu. Netrvalo to dlouho a už jsem sundávali pásy na vrcholku. Pak hurá dolů. První se do toho pustila Baša, konečně si mohla vychutnat trošku toho freeride lyžování. Jenže do cesty se jí postavila hromádka sněhu, vypnula lyže a už se válela v prašanové peřině. Chvilíčku to trvalo, než jí našla. Pak se do toho pustili i všichni ostatní. Dorazili jsem na planinu a z ní jsme pokračovali lesem zpátky k chatě. Potom stačilo párkrát šlápnout do lyží a byli jsme na chatě. Všem se to tuze líbilo a chtěli ještě. S Romanovým svolením jsem si vyšlápli náš svah za chatou, udělali pár foteček a opět hurá dolů. Krásné zakončení dne. Pak přišel poslední večer, na stole se objevili naše poslední zásoby a vrhli jsme se do toho s chutí.

Samozřejmě nemohli ani chybět naši kolegové Slováci z minulého večera. Ale co se tam přesně odehrávalo netuším, protože na nás čekala vodárna. Než jsme jí stihli vybublat, místní kolegové se stačili patřičně posilnit. Zanedlouho poté šli na kutě. Jak tak ubíhal čas, docházeli zásoby a museli jsme využívat místní rezervy. Zažili jsme veselé příhody se šlehačkou, Heřman by mohl vyprávět. Bohužel v pozdních hodinách došla mladému správci trpělivost, udělal nám divadélko a my se museli pakovat. Tak jsme se přesunuli ven, kde zábava dále pokračovala. Chladnému počasí jsme statečně odolávali, ale časem jsme podlehli.



## *Neděle*

A bylo to tady. Neděle. Odjezd. Rychle jsem sbalili své baťůžky a chtěli se vydat na poslední sjezd. Jenže klukům se asi moc nechtělo. Pěkně jim dlouho trvalo, než si sbalili své hračky a vypořádali se z chaty. Čekání jsem si krátili ve společnosti jarních slunečných paprsků. Vyšlápli jsme naposled na vrchol, sundali pásy a jupí dolů. Na chatě jsme si smlsli na polívce a vydali se směr domov. Při cestě dolů úzkou cestičkou jsem si oprášil plužení. Jenom těžký bágel pořád nechtěl spolupracovat a dost zlobil. Až skoro k zastávce byl sníh, tak jsme toho někteří patřičně využili. Na zastávce jsme na sebe hodili nejmíň smradlavé oblečení co jsme měli a pokračovali do Lipníku. V místním bufetu na nádraží jsme udělali slečně tržbičku, vyjedli všechny rohlíky, dali pivečko a doplnili své zásoby. Před námi už byla jenom cesta přeplněným vlakem, ale rozhodně jsme se nenudili, jako i během celého týdne. V Žilině jsem se rozloučili s několika účastníky, včetně Jana a pokračovali. Než jsem dojeli do Bohumína, tak se jeden nejmenovaný účastník společensky unavil. Všichni zúčastnění určitě ví o koho se jedná. Byla s ním docela legrace. Jenom při přestupu nám dělal trošku potíže. Pořád si chtěl nést své lyže s batohem. Ale pochybuji, že by to zvládl. I jeho samotného dostat z vlaku do vlaku, bylo zábavné.

V Brně na nádraží jsme se rozloučili a malá skupinka ještě pokračovala opět k Hadovi. Tam kde to všechno začalo to i symbolicky skončilo.

Určitě jsem spoustu věcí zapoměl napsat, ale kdo by to pak měl číst. A co k tomu více říct. Snad jen díky Jitce, Baši, Janovi a Donymu za báječný týden. A samozřejmě všem spolubojovníkům, sešla se tam parádní skupinka. Těším se na pokračování. Doufám, že se příští rok opět uvidíme, tentokrát možná na Chopku.

*Miša – Vesmírný Pudl*



# Jihlava, Křetínka

28.-29.3.2009

*Kubíček, Tamarka, Juraj, Střelenka, Erlauf Lou, Džony, Drobek, Miloň*



*Jihlava*



*Jihlava*





Jihlava



Jihlava





Křetínka



Křetínka

Foto – Drobek



# Pastviny – Zemská brána

3.-5.4.2009

*Pavča, Romča, Slonar, Ender, Hasan, Zdenka, Libor, Mart'as-Standa Sysel, Jirka K., Dan, StřeLenka*

4.4.2009 – **Divoká Orlice** (Bartošovice v Orlických horách přes Zemskou bránu až do přehrady)

5.4.2009 – **Zdobnice** (ze Zdobnice cca 4km, snowboating na nasedačce)

















# Doubravka, Bobrůvka

4.-5.4.2009

*Vaculda, Šimon, Drobek, Janice, Erlauf Lou, SOB*







# Kamenice, Jizera

4.-5.4.2009

*Miro, Juraj, Hasan, Ender*

Jmenuji se Aštara, bude mi letos jedenáct let a byla jsem zneužita..... Vedu si deníček, a protože se jednoho dne ukázalo, že je mé zneužívání nadměrné, rozhodla jsem se ozvat.

Začalo to tak: Jednoho rána, nevím o který hvězdný rok a den se jednalo, jsem vstávala neobvykle brzy. Byla jsem překvapena neobvyklým shonem a lítáním kolem mé osoby, až jsem samým blahem... no..... však víte..... Bohužel se nejednalo o plánovanou mycí proceduru se šampónovým zábalem s krásně jemným voskem, ale o něco strašného. Bravíčko, porad' a posud'. Tenhle zápis jsem, mimo jiných zverstev na mě páchaných, následně našla ve svém kastlíku a příkládám ho jako důkaz k jakým činům jsem byla zneužita.:

Je sobota ráno. A když se v sobotu ráno vstává moc brzy, bude to těžký den. Je 6:50, dvacet minut po plánovaném termínu vstávání a to mluví jasně. Za deset minut na loděnici. Navlíknu na sebe co vidím, sním co vidím v lednici, a pozdravím sám sebe jak se vidím v zrcadle..... Pohled je to strašný.... A to jsem nepil..... A to už tuním Aštara do otáček a říkám si. Aštarko, dneska průměr po dálnici stopadesát..... Dorážím na místo s desetiminutovým zpožděním, brána otevřená a já očekávám komplet posádku v plné polní očekávající můj pozdní příjezd. Na místě je ale jen Miro a říká, že až za deset minut je tu Hasan... Aaaaa. Jak krásných deset minut to mohlo být, kdybych je využil ke spánku, říkám si.... Ale po deseti minutách už je tu Hašan, stále ovlivněn všelikými dobrodružstvími nedávné noci, ale loď se váží na střechu nezvyklým tempem. Ještě dorazí Hašanova spolupařička Romana, která odmítá veškeré nabídky spolucestování, dokonce i ty o bezpečném sexu s trojicí mírumilovných. A tak tedy vyjíždíme plánovaně ve třech..... Cesta probíhá celkem slibně. Zastavujeme až v Hradci doladit síly. Poté vyjíždíme a následně volá čtvrtý do party, Juraj. Miro ho rychle navádí, leč né na místo nasedačky, ale do obchodu kde má koupit pivo. V autě ještě řešíme jestli koupí alespoň dvě abychom nežíznil, ale Miro mluví o Jurájově zkušenosti...Sjeto má nejvíce a tím pádem by měl vědět zač je v Lucku perník.... Jeho slova potvrzuje náš příjezd. Na nasedačce už čeká Juraj a jeho dva kartony piv vychlazené z řeky se zdají dostatečné a okamžitě rozhánějí chmury na další hodiny. TOHLE PROSTĚ MÁME POŘEŠENO... Juraji díky... Juraj okamžitě kontroluje jestli pro něj máme vše a najednou se zarazí ...no zarazí.. Dívá se do dveří se smrtelným výrazem a zhluboka se směje.... Ondro, ty opravdu myslíš na nejhorší a ukazuje do dveří kde jsou uloženy červené hřbitovní svíčky... Brrr..... Pak už sedáme do kajaků a frčíme. Držkovské schody bereme na jistotu, Prádelnu s kocháním, Navárovsou Soutěsku bezestrachu a už jsme u Tobogánu. Stojí tam skupinka začátečníků a my jako špičkoví jezdiči jim jdeme ukázat už podruhé, zač je v Lucku perník... Juraj jede zkušeně, ale druhou polovinu dává pozadu, Miro jede taky zkušeně a musí eskymovat hned za vstupním válcem a já jako třetí potvrzuji zkušenost a technickou zdatnost oddílu a eskymuju rovnou zkušeně uprostřed... Hašana už nepamatuju. Každopádně ukázka jednoduchosti místa byla dokonána a chlapani už to můžou jet s klidným srdcem čistě, jak se taky stalo... Prostě jsme ESA... Ovšem vrchol součinnosti oddílu byl teprve před námi... Cesta zpět... Juraj jako nejzkušenější měl po zjištění času jasno. VLAK. Já si začal chystat penízky a že svezu auto, ale Juraj NEEEE.. Jsme parta z VUT, nejlepšího to klubu a ti jezdí nejtěžší bruty spolu. Takže i vlakem. Vláček pomalu dobrzdil a přímo z našeho vchodíku naproti leze průvodčí a civí. Já hážu rychle kajak dovnitř a následně se ptám, jestli můžeme. Průvodčí odvětí něco o vlacích, které nejsou pro kajaky a už ládujeme druhý... Nato



reaguje, že se to tam nevejde a my pokračujeme... Bohužel měl pravdu... Nevejde se(ale ON)..... A už obíhá okolo vagónu, aby jemu samotnému vlak neujel... Vchod A je prostě naprosto zacpán..... Po chvíli se protlačí až k nám. Juraj mi ještě drze a zkušeně radí, že mám požadovat skupinovou slevu, načež já tak po chvilce studu činím... Mělo to smysl... Čtyři lidi za 40, čtyři kajaky za 50.... Asi lepší pojištění zavazadel či co..... Dorazíme na místo a druhé kolo už ani popisovat nebudu. Akorát že když mě viděl průvodčí podruhé nahoru bez kajaků, zjevně se mu ulevilo.....

A teď se ocitáme na Paraplíčku.... Moje nálada je značně skleslá zjištěním, že blicí(rozuměj zvraccí) kolotoč zeměkoule byl přetvořen v tenisové hřiště a s Jurajem jdeme do hospody, zatímco M+H vaří. BS se ukázalo už z auta špatnou volbou a my tedy bereme první volbu po proudu. A byla to nakonec trefa do černého. Nejkrásnější restaurace se zjevila jako Pana Maria na Manaslu znavenému poutníkovi R.J.... Oranžová..... A krásná... Jdeme nesměle dovnitř, leštic svoje stokoruny, ale jsme dojati... Plzeň 28, řezák 21... Objednávám řezáka a milá slečna mi přináší dvojbarevné pivo.... Jdu do kolen.... Hospodští, chlapi, styďte se.... Krásná mladá žena točí regulérně řezané pivo.... Protivenství s brannými sporty je zapomenuto a začíná večírek, který trochu zbytečně opouští předčasně Juraj... Kdyby tak věděl o kolik přišel...(vlastně se to teď dozví, co?) No prostě napadla mě myšlenka panáku... a že nezůstalo u jedné.....cesta do kempu byla klidná, já s Hasanem ještě rozvíjím témata hlubokého dosahu, rozsvěcujeme pohotovostní pohřební červené svíčky(Juraji jak se nakonec hodily) které nakonec našly svoje mírumilovné uplatnění a jdeme spát.....

Ráno rychlý přesun na Jizeru... Koukáme na Poláky, jak tahají kajaky na suché Mumlavě a zklamaně odjíždíme. Na Mýtě zastavujeme a zmateně zjišťujeme, že Polská reprezentace tu má zřejmě sraz... Odklízíme se tedy do benzínky kde neřidiči okamžitě zjišťují, že točí pivo. Já kysnu na kafi a vymýšlíme svoz.... Nápad padl na svoz za sucha před sjezdem a já zkušeně svážím auto dolů... Dole hned vidím auto s vodáky a se slovy hodte mě nahoru se vrhám dovnitř. Bohužel jsem zapomněl na sjezd polské reprezentace a sedám přímo do ústředí vrchního polského komisaře... Komisař nechápe, já mu radím přece nahoru, a až po chvíli přecházím do plynulé Polštiny, které kupodivu nerozumí(vyhodil bych jejich ministra školství). Z plynulé Polštiny přecházím do plynulé Češtiny a když už ani to nepomohlo, porozuměli jsme si slovanskou Angličtinou..... Vyhodili mě(doslova) nahoře a mohli jsme jet.. Cesta probíhala materiálově podmíněně, ostrov hrůzy jsme poctivě prohlíželi zleva... A konečně přišla moje chvíle. Zachránil jsem Polskou reprezentantku ze zakletí spiklených českých šutrů... Myslím, že tohle byl klíčový okamžik, kterým byly Česko-Polské vztahy urovnány a obešli jsme tedy bez výraznější mezinárodní ostudy..... Ono když teď té Únii předsedáme, měli bysme jít příkladem...

Takže tak...a příště trochu-jinak... Ondra

P.S. Zdravíme Tetu úžasné servírky ze Železného Brodu... Teto, máš skvělou neteř.....  
Kajakáři VUT

Milé Bravíčko... Co si o tom myslíš? Můžu požadovat odškodné? Slyšela jsem o podobném případě z Rakouska...

*Tvoje 11-letá Aštara*

# Brněnský akademický přebor v EO

7.4.2009

Do středu vodní plochy bazénu se naprosto klidně blíží statečný závodník. V jeho tváři je patrné ohromné soustředění, ještě poslední nadechnutí a zavře se nad ním hladina...

Ochozy šílí! Náš borec se vynořuje v úctyhodném čase a nad hladinou jej vítá skandující dav. Atmosféra srovnatelná snad jen s cílem olympijského maratonu. Na nic však nečeká a vrhá se vstříc rozbourené hladině. Rozhodčí zastavují časomíru. Marné je volání hlásku moderátorky. Následuje další povedený obrat, diváci jsou u vytržení a ženou odvážlivce vpřed...



---

*Letos se nám závody nevydařily. Prvním rokem jsme neposunuli latku výše. Nedokázali jsme zopakovat skvělé časy z tréninků. Vítězství v závodě nám nemůže být útěchou. Nervozita, změna pádel a lodí na poslední chvíli, to vše hrálo roli. Proto více než jinde na závodech platí, že jen z neuspěchaných a klidných eskymáků se dá udělat ta nejrychlejší série... Ale teď si vychutnejte Tomův popis.*

vložil Kuba

---

Vraťme se ale na začátek. Celou zimu se všechno dění v oddíle podřizuje jedinému cíli: Eskymovat. Krom důležité kondiční přípravy v posilovně jde hlavně o nácvik eskymáckých obrátů v hřejivých vodách bazénu v Blučině. Nabrané dovednosti a výbornou formu členů oddílu již tradičně prezentujeme na přeboru Brněnských vysokých škol v eskymáckých obrazech, tento rok již v pořadí čtvrtém. V minulých letech byla zvykem velká účast našich závodníků, stejně jako i umístění na předních pozicích. Této vybudované pozici jsme nechtěli ani letos zůstat nic dlužní.

Přebor se uskutečnil 27. března, začátek byl ohlášeno na dvacátou hodinu. Pravidla jsou jednoduchá. V co nejkratším čase provést pět eskymáckých obrátů. První půlhodinka je vyhrazena volnému tréninku. Pak to ale začalo. Diváci se utiší, dokonce i přestanou popíjet a napjatě očekávají start prvního závodníka. V kategorii mužů je startovní pole početné. A již přijíždí první závodník, má chvíli na přípravu a už se vrhá vstříc této výzvě. Sklízí od publika i závodníku potlesk, ačkoli není členem našeho oddílu. Lodí je dostatek, však si také naši závodníci dovezli vlastní, a proto závod probíhá ve vysokém tempu.

Přelom nastává při prvním účastníkovi z našich oddílových řad. Jindy klidné hlediště ožívá, přátelskými pokřiky povzbuzujeme kamarády k vrcholným výkonům. Po startu naše nadšení sílí, s každým dalším obratem roste naše euforie, až nakonec propuká neřízené nadšení. Naši borci sklízí zasloužené ovace, s pocitem zadostiučinění míří ke břehu, někteří vystřihnou ještě další obrat jako přídavek pro publikum. Vyzdvihnul bych výkony především Marťase a Kuby, kteří nasadili zdrcující tempo. Roman, který na Blučině atakoval hranici devíti vteřin, byl jedním z našich favoritů. Bohužel se mu nepovedl první obrat, ale přesto šlo o špičkový výkon, o kterém se mnohým soupeřům ani nezdá.

Velkým překvapením je ale výkon Dana. Nastupoval s obavami, zda je vůbec schopen provést pět eskymáckých obrátů za sebou, ale nakonec jeho počínání zaskočilo všechny, včetně pořadatelů. Za veliké podpory publika se vrhnul vstříc této výzvě. Jeho odhodlání bylo tak obrovské, že zaskočil i pořadatele, kteří nestačili měřit čas. Ochozy šílí, potleskem ženou našeho závodníka dál a dál. Pořadatelé se marně pokoušejí Dana zastavit. Jejich volání, ač umocněno reproduktory, nemůže proniknout přes ohlušující fandění. Po dokončení sady pěti obrátů a odeznění davového šílenství v hledišti se dovídáme, že bude muset svůj pokus opakovat. Opakovaný start se ale Danovi příliš nepovedl, nejspíše se projevuje krátký čas na odpočinek. I přesto sklízí opět zasloužený potlesk.

Kategorie žen byla méně početná, ale přesto zde panovala silná konkurence. Fanoušci již byli pekelně rozpálení a hnali závodnice ke skvělým výkonům. Fandili jsme už po celou dobu, po dokončení sady obrátů jsme dokonce ještě zesílili. Skvělých časů dosáhla Lída (Tamarka) a Zdeňka, znamenitě si vedly také Lenka a Soňa. Obě posledně zmíněné zvedají teprve od této zimy, výkony jsou to tedy opravdu obdivuhodné. Rád bych zdůraznil úchvatnou techniku, se kterou Soňa eskymuje. Obraty jsou provedeny naprosto ladně, elegantně, s naprostým klidem a jistotou. Kdo to viděl na vlastní oči (hlavně ti jako já, kteří zatím nejsou úspěšní), ani nechce věřit, že ke zvednutí stačí tak malá síla, tak lehké opření o hladinu vody.

V druhém kole potvrzují naši závodníci v obou kategoriích své kvality, většině se vede velmi dobře a o vítězích tak nemůže být pochyb. V kategorii mužů vítězí Marťas, následuje jej Kuba. V kategorii žen se prvenství ujímá Lída.

Při slavnostním vyhlášení vítězů pořadatelé jaksi opomenuli přichystat šampaňské, Hasan a Šimon však zachránili situaci a vlastními silami vytvořili gejsír pivní. Nutno podotknout že na slavnostní ráz ceremonie to dopad nemělo.

*Tomáš Martynek - Oskar*







# Kamenice, Mumlava, Jizera

Březen 2009

*Eduardo, Fík, Miro*

**Kamenice WW III-IV** – Plavy → Jesenný

**Mumlava WW IV** – cca 200 m nad Podkovou → soutok s Jizerou

**Jizera WW III-IV** – Soutok s Mumlavou → Vilémov

## Čertovy proudy

Březen 2009

*Vaculda, Slonar, Fík, Eduardo*

Nasedali jsme pod přehradou, jak mají ty slalomové závody. No dali jsme si vršek a pak měla řeka rychlý spád, Okno, přijeli jsme ke Škvíře, kterou jsme jako jedinou přenášeli, nej nej místo byly Schody do sklepa, a pak jsme pokračovali dál až ke klasické vysedačce. Já s Pavlem jsme si to dali každéj den jednou, Fík s Vaculdou to jeli dvakrát. Pod Oknem jsem měl druhý den krysu, takže rum bude ;o)

*Eda*

## Kajakcross – Tanvaldská Kamenice

25.4.2009

*Kubíček, Miro, Tamarka*

Zjistili jsme, že na to máme, že pro klid a soustředění je nutné se nejprve zorientovat v organizaci závodu, která je (jak je v tuzemsku zvykem) zoufalá a mění pravidla v průběhu podle času, množství závodníků a své potřeby. Rozhodčí na brankách chybějí a v tom kalupu stejně není pro hodnocení prostor. Závody se míchají s ostatními starty sjezdových kajaků a raftů, takže prostoru je opravdu málo. Chuť si spravujeme celou Kamenicí z Plavů až na Paraplíčko. Příští rok snad uděláme aj nějakýj ten výsledek.

*Kuba*

# Salza, Schwarza

30.4.-3.5.2009

*Kuba, Martas, Juraj, Slonar, Zbyňa, Eda, Miro, Zdenička, Šárka, StřeLenka, Tamarka, Soňa, Ondra V., Ondra P., Ostravák, Jirka K., Oskar, Jára, Marek, Vlád'a, Tony, Ivo, Dan, Honza B., Erlauf Lou, Drobek, Miloň, Mára, Radka, Bakalka, Hanka*

*Řeky, obtížnosti:*

**střední Salza** – od přehrady do Wildalpenu, obtížnost WW I-II, závěr II-III (1.5., 2.5.) 17 km

**dolní Salza** – z Wildalpenu na křižovatku silnic 24 a 25 (nad soutěskou) WW II-III (2.5.) 15 km

**dolní soutěska** – od křižovatky až asi 3 km pod Palfau ke campu s parkovištěm WW II-III (2.5.) 5 km

**Schwarza** – ze Singerinu (přítok Nassbachu) do Kaiserbrunnu WW II (III !) (3.5.) 8 km

*Vodní stavy:*

**Salza:** 30.4.2009 – 253 cm, klesající tendence (HW 250 cm)

**Schwarza:** max. 190 cm (NW 175 cm, MW 195 cm)

## Salza, řeka učitelka

*„Dědečku, jak dlouho jsi už neeskymoval? Úúú, to už let...!“*

Správný vodák, z VUT VSK Brno, jezdí, pádluje a paří, a eskymuje! My, staří správní vodáci z VUT VSK Brno jezdíme, pádlujeme a paříme, ale NEESKYMUJEME! Takže jsme co, no přece začátečníci! A začátečníci jsou podle Kuby povinni napsat o svých zážitcích z výletu. Tak teda píšu...

Už to bude skoro rok, co jsem se mezi vás vsomroval a musím uznat, že zážitky se od té doby valí jako lavina. Napřed Vír, potom Svatka, Erlauf a okolí, Blučina a pak hned šmejdní po všech jarních tuzemských řekách, takže v deníčku, kdybch si jej psal, jsou jména asi 20 řek. Dost dobrý, že jo! A za celou tu dobu vše bez krysy, to jsem tedy dobrej, co! A taky na bazénu se mi dařilo (občas)! A jak se blížila ta jarní Salza, byl jsem dobrej víc a víc (aspoň v duchu) a strašně jsem se těšil. Už jenom proto, že Salza má být z nejkrásnějších řek a je to jenom dvojka a trošku trojka a ještě je to řeka učitelka. Tak tam se poměju, tam si zajezdím, tam budu zase dobrej a třeba ještě lepší! O čarodějnické noci zastavujeme ve Wildalpenu, vypínám motor,



otevírám dveře a: co to tady hučí? Niagara – ne, v klacku – ne, v hlavě – ne! Salza!!! Jdeme se podívat na řeku, která má dle zkušených pádlerů pěkně nadstav a mé představy o kajakářské vyjmečnosti začínají dostávat pěkně na prdel. První ježdění, přímo prvomájové, se odehrává na lehčí, to znamená horní části řeky. Někteří kolegové nováčci už plavou a já nic a víte proč? Protože jsem dobrej! Jupí, hurá a už jsou tu vlny těsně nad kempem a Salza nás hýčká a huby nám otvírá do úsměvu. Prostě příroda a voda je žrádlo a taky žrát se musí a proto rychle Drobku k plotně a vařit. A v tom jsem taky dobrej, všichni si pomlaskávají, kuchaře chválí a alkohol nalévají. Večer to



pak ještě u vaříče jednou zopakují a jsem znovu pochválen a je mi znovu mnohokrát nalito a taky ještě sám upíjím. Výsledkem je velká veselost a taky odvahy a po ránu šelma kočkovitá za krkem.

Spolu s kocovinkou se jdu další den podívat na slalomovou část se závěrečným válcem. Hlavička bolí, břicho se houpe. Už žádné hurá, ale obavy a hledání důvodů proč dneska nejít. Náš hlídací pesek Miro mi slibuje svoji starostlivost s ochranou a tak se nechávám přesvědčit a nasedám. Kolem břehu, jak když jsem se kdysi učil bruslit podél mantinelu, projíždím se značnými problémy slalomovou část. Doufám, že tento kousíček byl nejtěžší z celé spodní Salzy a nutím Mirka, aby mi to potvrdil. Nepotvrdil, nevyvrátil, ale ani nepostránil. Jedeme proto dál. Mirek najíždí trať, potom já a za mnou tři naše Baraky a ještě další kajak s Miloňem. Postupně se zklidňuji, občasné vlny přes hlavu odplavují kocovinku a já si to začínám užívat. V klidnějších úsecích si vzájemně sdělujeme právě prožité chvíle a shodujeme se, že je to krása a super a maso a ti co zůstali doma jsou prostě blbí. Jenže .....!

Řeka Salza je učitelka a to nejenom tak hodná jako ta paní z první třídy, ale umí být pěkná kráva jako ta, co mne měla v šesté a teď se dokonce zachovala jako velká píča ze třídy osmé. Chtěla mne vyvolat k tabuli zrovna když jsme měli hodinu náklonů a šikmých válců a já nedával pozor a asi si četl pod lavicí. A co myslíte, že udělala. Žádná třídní důtka, žádná poznámka, žádní rodiče ať přijdou do školy. Nic takového. Drkla do mne, svině jedna a už jsem plaval. Co plaval, byl jsem vláčen nahoru dolu, nohama napřed a pak zase naopak. A vlny nade mnou a kolem mne a do huby a do toho ten její protivnej hlas: „Krchu, máš se ještě hodně co učit“! No co vám mám povídat, nebýt Miry a Miloňe a taky kamarádů z nafukovadel, plaval bych snad dodnes, jako to miminko Plaváček. A protože ač starej, přesto kajakařský puberták, zlobil jsem asi dál, neboť ty plaváči nakonec byli tři!!! Jo Salza!?!?!

*Drobek*

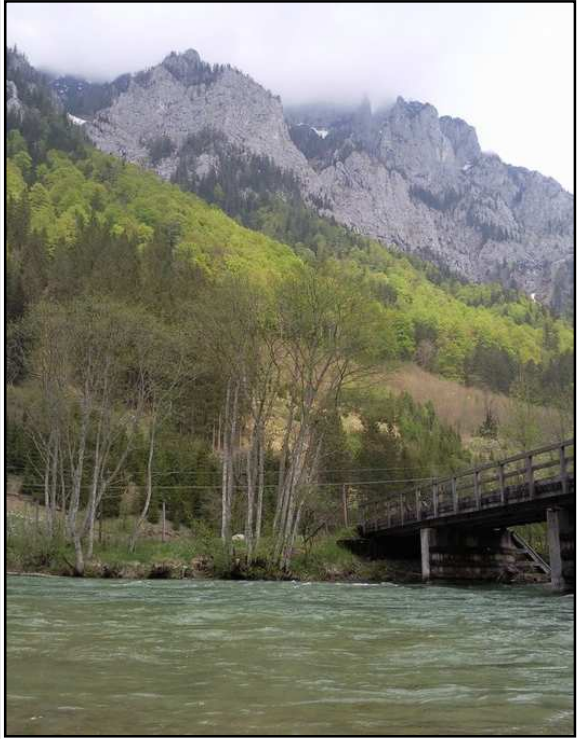


*Slonar na Horní Salze*









# Barbara s Barbary v Piemontu

20.-30.5.2009

*Hra o mnoha dějstvích popisující výpravu tří drsoňů Šimona, Juraje a Miry za krásami vod piemontských...*

*Předehra - cesta na Erlauf (aneb začínáme zeširoka...)*

Místo: loděnice VUT, posléze interiér záchranářského vozu Mondeo.

Rekvizity: Piva (mnoho). GPS hovořící španělsky. Karbanátky (lehce připálené)

Osoby: Šimon (hojně manipulující s rekvizitou č.1), Juraj (taktéž, navíc ovšem s rekvizitou č.2), Bára a host pro tuto scénu - řídící nemluvný Pták.

Šim (*lehce zkaleným hlasem*): Tý vole, dobrý karbanátky, nevezmem ji sebou do Piemontu?

Jur: (*tiché mlaskání*): Hm, hm... nooo. Jé, vona je k tomu i hořčice.

GPS: až to bude možné, otočte se.

Šim: (*více zkaleným hlasem*): Já bych jí vzal, bude nám vařit a svážet auto.

Jur: (*stále tiše pomlaskávajíc*): Jasně, berem, hm, dobrý.. byl by tam ještě jeden?

Mezihra - střídání řidičů, Bára se ujímá volant a tři kroky od pole zoufale hledá zpátečku.

Šim: (*hláskem nejčolkovatějším*): Jůůů, vona jezdí zatáčky pod plynem, no to je hustý, tu berém!

Jur: (*na jeho hlase se alkohol prostě ne a ne podepsat*): Jojo, místo máme, jen nevím kam dáme kolo.

Bár: (*velmi tichým polohlasem*): No jasně, to se vám to povídá, když si za 14 dní odjíždíte do Itálie, a nečeká vás brutální zápočet a vzápětí masakrální zkouška s nejvyšší úmrtností. To byste se ale divili, kdybych fakt chtěla jet, co hošánkové?

*Šimon a Juraj se kupodivu nediví vůbec, dokonce by se dalo říci, že je to nechává naprosto klidnými.*

*Zbytek výpravy probíhá v klidu a míru, nějaké to kajáčkování, hodně plavání, první ostrý eskymák Báry, který se povede jen proto, že ví, že jí nikdo nepomůže, neboť všichni kdesi v dáli loví již dva km plavající vzducholoďaře.*

*Nasraná veverka a pár povedených večůrků... Zkrátka rychlý prostřih klasické vodácké akce na Dolní Moravě.*

*A už je tu cesta Mondeem zpět, osazení scény stejné. Bára řídí a tiše si pro sebe mumlá. Cestu evidentně moc nevnímá, namísto Dolnomoravských upravených silniček už vidí krásy italských serpentín.*

Bára (*mumlajíc*): no zápočet z očního by šel snad šoupnout, tam je prý lehkej test , pak bych si musela nahradit praktika z ledvin, to už by bylo horší, zameškala bych polovinu nejtěžšího kurzu.. hmmm.Jejda, zápočet z patofyziologie, tam jsem napsaná, no snad by to šlo nějak... Kurnikšopa. Opravný test z patologie. A je to jasné, nikam nejedu. Jó, kdybych se učila a napsala to hned napoprvé, mohla jsem jet do Itálie.

(*nahlas*): ach jo, tak nikam nejedu, mám opravný test z patoly, co jsem před měsícem nenapsala. No tak si to tam užijte.

Šimon: hm, hm, no jasné, jak chceš.. já už se tam strašně těším, bude totiž taaaak krásně.

Bára: (*tiché našťvané brblání*)



## *Dějství první*

### *Pojednávající o cestě přes hory a sněhy a o lehké ochutnávce řek švýcarských*

Krátké záběry se rychle střídají, vždy uvedené detailem na hodiny, které jsou zrovna v obraze

**13:30** (*Jurajův mobil*) - Juraj parkuje ve Strašnicích

**14:00** (*nástěnné hodiny z Ikey za 99 Kč*) - Juraj a Bára v klidu sedí v kuchyni a pijí kafe. Nad jejich hlavami je vidět nejstarší plastový kajak v čechách, Prijon Slalom T. Ten se ale výpravy neúčastní, jen domácí dekorace.

**14:30** (*pouliční hodiny na lampě, bez čísel*) - červená škoda Fabia skřípaje brzdami zastavuje před RWE a do ní rychle naskakuje pracovně oděný architekt. Není k poznání. Detail na ztrhané rysy ve tváři.

**17:00** (*hodiny na palubce Fabie*) - zastávka pro kolo, chvilka řešení kam s ním? Ještě mají tendence chránit lak na střeše, kolo putuje dovnitř.

**18:00** (*sportovní hodinky na ruce Báry*) - klid a mír, zastávka u Babičků, popíjení výborného kafe. Náhle dramatický moment - Jurajovo kafe radši než do žaludku putuje na tričko. Je horké (kafe i tričko).

**19:00** (*mobil Míry, který ho netrpělivě kontroluje čekaje na loděnici*) - červená Fabie před loděnicí, vedle ní obrovská hromada batožiny, loďáků, vest, pádel, helem, čtyři kajaky a kolo. Zdánlivě neřešitelná situace. O chvíli později již plně naložený transportní vůz vyjíždí směr spací tunel ve Švajcu.

**23:00** (*opět palubové hodiny Fabie*) - auto sviští rychlostí 100km/h po dálnici a uvnitř všichni spí. Ne, vlastně Juraj jenom vypadá že spí, ve skutečnosti řídí.

**03:00** (*určeno dle postavení souhvězdí nad Alpami*) - čtyři mátožné temné stíny se potácí do tunelu, ozývá se jen zasyčení při otvírání plechovkových piváků (bude použito ještě mnohokrát), fouká vítr, za chvíli se ze spacáků ozývá jemné pochrupování.

.....

Zde se autorka textu rozhodla, že psaní scénářů není její parketa, a že toho už má plné zuby, a tak se vrací ke klasickému roky omlétemu, ale osvědčenému, vyprávění...

### *Čtvrtek - 21.5.2009 - Moesa WW II-IV*

#### *Tessin, Švýcarsko, Cama (most) - Roveredo a ještě kousek*

Cesta pokračuje. Nabíráme superhyperlevný benzín až po střechu, protože jenom do nádrže se to všechno rozhodně vejít nemohlo. Zastávka nahoře na průsmyku, pozorujeme masy sněhu, masy motorkářů zas pozorují naše rozhodně pozoruhodné auto.

Začíná cyklus Šimonových poučení, první má název: "až budete chtít ohromit babu v Davosu". Myšleno babu vlastní, Davosčanky by to asi tak neocenily. Kdo chce vědět víc, ví na koho se obrátit, ale abyste nečekali zázraky, prozradím že jde o ploché střechy (aspoň myslím že se jednalo o střechy???)

Vystupujeme u Moessy. Nakonec se z toho vyklube krásná pohodová troječka dvojkového charakteru, jenže nejdřív obhlížíme pětkový úsek, což se mi nikdo neobtěžuje sdělit, že tohle není to, co plánujeme jet. Divím se, že si nikdo nevšiml jak jsem hrozně zelená. Strašně se mi ulevilo, když nasedáme zas do auta a sjíždíme o kus níž. Uf. Je pravda, že pak mi pohled na tu prý trojku připadal skorem stejný jak na Svatku u loděnice, ale vůbec mi to nevadilo, hlavně že to nebylo to peklo nahoře.

Vaření v rekreativním parku u řeky, lavičky a kohoutek s vodou, krásná travička, vysoké sromy, skoro italská pohoda. Ale tam ještě nejsme, ještě se podniká průzkumná výprava na Calanascu. Ta nemá vodu, navíc touha po Itálii je silná, tak ještě večír přejíždíme a parkujeme u soutěsky se svatým Bernardýnem.

První pařba obsahuje mentolový absinthcream (opravdu k nevíře dobrý!), spoustu piva, tuším že padla i trocha slivovičky a v silně podroušeném stavu jsme vymýšleli kterak zvýšit návštěvnost kostelů výměnou hostie za sušenky Kriters... Snad tohle rouhání mělo za následek věci dne dalšího, kdo ví...

### *Pátek - 22.5.2009 – San Bernardino – spodní úsek*

*Vyšší vodní stav. Pozor na jetelnost, voda musí přetíkat přes jez jenom lehounce, peřeje pod jezem musí být skoro suché!!! Jinak vznikne problém se stromem uprostřed soutěsky – nejetelný, za vysokého stavu nepřenositelný. V případě nutnosti se dá vylézt ze soutěsky vpravo (obtížný výstup, začátek asi jednu peřej nad stromem, časově cca 7 hodin s loděmi).*

Ráno rychlá kontrola stavu vody, no je jí požehnaně. Kluci by spíš řekli kurva dost. Ještě výlet na vysedačku, kterou nenacházíme. Převážení auta není tak primitivní, jak jsem si doma malovala (prostě podél řeky dolů, to dá rozum.) Vysedačka je na druhé straně soutěsky, musí se tudíž sjet úplně dolů do údolí, popojet a ve správnou chvíli zas uhnout nahoru na jinou uzoučkou italskou silničku. Kluci nasedají, je dvanáct, našťestí se ptám Šimona, v kolik je tak mám čekat dole. Odpověď zní: možná ve tři, když to půjde dobře. Možná v pět, do sedmi by to mělo být skoro určitě, ale panikařit začni až se bude stmívat...

Zvládám pro mě adrenalinovou cestu autem, nalézám správnou vysedačku s kamennou plázičkou, opaluju se, koupu a občas i učím. Vedle mě se ve vodě chladí dva piváky pro statečné kajakáře. Ti se však neobjevují. Najednou zjišťuju, že už jsou tři, a že vlastně nemám signál. Náhle příšerně znervózním a vsugeruju si, že kluci určitě našli jinou vysedačku výš, došli k autu a teď tam našťvaně čekají. První sprint od řeky k autu zvládám asi za 8 minut (brutal do kopce).

U auta samozřejmě nikdo nečeká. Bojím se ale odejít, co když každou chvíli přijdou? Následující dvě hodiny ležím u auta v houpací síti a zírám přes okraj učebnice na silnici. Od pěti do sedmi už začínám definitivně fretkovat. Auto - vysedačka - auto - kus dál po silnici - auto - průzkum proti proudu po hraně soutěsky. Ve chvíli kdy se plazím po shnilém prkně cca 30 metrů nad mokrým příkrým žlabem ústícím dole do soutěsky si uvědomuji, že takhle jenom zrakvím ještě sama sebe.

Jdu znovu na vysedačku, zjišťuju že mobil si se mnou jen hrál a signál tam je. Sedím u vody, koukám proti proudu a smutně vyhlížím připlouvající kusy výzbroje. Třeba aspoň pádlo mi po nich zbyde...

HA! Zvoní mobil! Šimon. Mluví, takže žije. Strašlivě si oddychnu, a když ho začnu konečně víc vnímat, sděluje mi že oni už několik hodin šplhají ze soutěsky, ale hlavně ať mažu k autu a do nejbližšího supráče pro dvanáct Lambrusec a šest Grap. Rozkaz splňuji na třicet procent, tedy tři Lambrusca a 2 Grappy. Ráno zbude jen polovina jedné lahve... (které? to si můžete domyslet:)

Myslím, že tak šťastná jak tehdy, že kluky vidím, zas dlouho nebudu. Večerní oslava výlezu z neopustitelné soutěsky stojí za to...



## *Sobota - 23.5.2009 – Isorno WW IV(V)*

*Nasedačka pod elektrárnou, končí se u protipovodňových zábran, plácek na spaní. Souvislá WW IV(V) bez lagun (podle vody).*

Ráno samozřejmě taky. Potácíme se dolů k vodě, koupeme, válíme a pomaličku se zas svět přestává točit a v uších hučet. Kolem poledního snad už někdo může sednout za volant, vyrazíme dál, volba padá na Isorno.

Tam zatím nikdo nikdy nebyl, kluci chtějí čárku. Čárka to sice je, ale zvlášť pro Šimona spíš taková ta uprostřed kosočtverce. Voda je těžší, než jsme čekali. Jurajovi uplave loď, naštěstí se sekne o kus dál, ale při lovícím manévru se poztrácíme a nikdo neví, kde kdo je. Já mám prvního kurva ostrého eskymáka, a Šimonovi nakonec praskne loď (což naštěstí zjistí až druhý den). I tak chytá vzteka a rve se hustým křovím pryč od vody. Zůstává po něm jen průsek široký jak po průchodu medvěda, obláčky páry co mu šla z uší a spálené listy od blesků z očí. A to nepřeháním!

Ale místo na spaní je hezké, nebe plné hvězd, pařících propriet dostatek, takže nálada opět stoupá.

## *Neděle - 24.5.2009 – Strona WW IV-V*

*Strona – za sebou naskládaná místa WW IV-V, jeden vodopád (dá se přenést vlevo) a jedno místo WW VI-, je vidět z mostu přes řeku - materiálově podmíněné, dá se přenést vlevo, prohlédnout před sjezdem! Ještě jedno obnášení stupně se silným válcem, vlevo podemletá skála!!! Vpravo se balí na skálu.*

Touha po čárce prozatím ukojena včerejším zážitkem, kluci chtějí něco známého. Na nasedačce na Stronu Šimon lepí loď, a já se konečně v klidu učím. Cestou dolů zastavuji na každém odpočívadle, bych kluky fotila, a tak tak je dole stíhám uvítat s vychlazenýma plechovkama. Sesvištěli to zhruba za dvě hodky. Miro se pak trochu nejistě ptal Šimona: "ty, Šimone, nejeli jsme to trochu jako.. na oči?"

Večer konečně poznávám domeček u Sessie. Napínám slacklajnu a i když před tím Šimon velmi hlasitě prohlašoval, že na takovou píčovinu ho nikdo nedostane, tak se dobře bavíme a všichni zas a zas na lajnu nalézáme a padáme. Juraj je zvolen talentem roku, jeho pověstný klid se přenáší i na lajnu, která se při jeho pokusech (k naštvání ostatních) klepe daleko méně.

## *Pondělí - 25.5.2009 – Sesia WW IV-V*

*Brutální nadstav. Balmucia katarakt – WW V vodnatá! Vlevo u skály brutální válec, prohlédnout!!! Potom vodnatá WW IV.*

Ráno rozlepím víčka a nevěřím svým očím. Šimon chodí po napnuté lajně i s hrnkem kafe v ruce a tlemí se nadšeně jak štěně.

Za chvíli přijíždějí raftaři se školním zájezdem, když ty děcka vidím, tak se přestávám rozvodněně Sessie trochu bát. Chyba, ještě netuším že mě dneska čeká má jediná rozplavba v Piemontu. Ale nejsem jediná...

Juraj s Mirem se přesouvají nad Balmučijský katarakt, čekáme na ně dole. Trvá jim to, pět raftů se školním zájezdem nás zatím míjí a mizí po proudu. Konečně jsou tu, dozvídáme se že Juraj si dnes už zaplavoval. Naštěstí ne v kataraktu, ale o kus výš. Nasedáme všichni a jízda začíná. Obrovské vlny, válce, a vůbec všechny takové ty věci co na hodně vodnaté řece bývají. Já si stíhám všimnout jen těch

vln a Šimona, který mi krásně najíždí stopu. Držím se ho jak klíště a díky tomu dávám první jízdu čistě, přestože Miro i Juraj eskymují.

Second run je opravdu double fun, jak se tvrdí. Šimon si jízdu víc užívá, že prý si už vyhlídl do kterých vln se můžeme pustit, i když při první jízdě jsme je míjeli. Jeden z větších válečků ovšem projíždí přímo, ještě se stihne otočit jestli i tentokrát jedu přesně za ním. Jedu, blbec. Válec mě sežere, dávám pár marných zvedacích pokusů a jdu z lodi. Zvláštní to pocit, nevíte kde je dole, nahoře, kde je po proudu a kde proti. (Krásně to řekl Pavel Bureš o pár měsíců později na Seniorské Salze: já bych třeba i vyzvedal, ale kdo ví jakým směrem, možná bych vyzvedal dolů, pod vodu...)

Vyplavu ven a první, co vidím, je záď žlutého Jeffa a Šimonův takřka omluvný výraz ve tváři (nepředstavitelné, že? :)

Ale co, jedeme dál už bez nehod, krása stíhá nádheru. Na vysedačce se opalujeme ve třicetipětistupňovém vedru, zatímco Mira švihá kolmo zpátky pro auto. Šikovný chlapec:)

### *Úterý – 26.5.2009 - Canyoning na Sesseře*

Ráno další část našeho Roadmovie, aspoň si stíhám přečíst něco málo o rychle progredujících glomerulonefritidách. Rozhodně neprogredují tak rychle, jako my dolů k Sesseře, pěkný offroad:) Ta ovšem nemá vodu, inu vyrážíme na tradiční obhlídku a cestou počítáme kříže u cesty. Nebylo jich málo. Nakonec se rozhodujeme pro odpočinek od kajaků, ale hydro oblékáme (být den bez něj, to bychom nepřežili...) a hrajeme si na kaňonáře v skoro vyschlém korytu. Já se náhodou ohromě bavím, hlavně koukáním na rybičky na dně. Najednou ale nevidím nic, je tma. Že bychom se do toho zabrali tak, že jsme si nevšimli že se stmívá? Ne, tak zábavné to zas nebylo. Jen se náhle přihnala bouřková mračna a v hlubokém údolí řeky nebylo světla nazbyt. Hlavně Juraj v tmavých brýlích si tuto chvíli jak se patří užil:).

### *Středa – 27.5.2009 – Mastallone WW II-V*

*Málo vody. Horní úsek WW II(V-), kaskáda nad skluzavkou jetelná. Spodní úsek WW IV (Mixér WW V – nájezd lepší vlevo, přímější trasa.*

Vyhazuju kluky nahoře a sama sjíždím níž, ke skluzavce. Mám dost času se na ní vynadívat a promítnout si v duchu všechny ty pěkné fotky z tohoto místa které běhají nahoře na webovkách VUT. Moc nevěřím, že to fakt pojedu. Kluci přijíždějí a staví se do fotografovy oblíbené pozice "tučňáci". Juraj v závěru ještě přidává zbrusu nový kousek později pojmenovaný Kozlík, viz foto:).

Blbneme na skluzavce, aj o rodeo na Jeffech se kluci snaží. Následující úsek je nejtěžší voda, co jsem kdy jela, ale stejně si to hrozně užívám a ani se moc nebojím. Mám štěstí a naivitu začátečníka, a tak jenom dvakrát úspěšně zvedám, a samozřejmě jakmile Šimon jenom naznačí, obnáším. I když u takového Mixéru třeba ani nemusel naznačovat. Leda že by tím naznačením měla být ta krysa po té, co zjišťuje že na eskymáka by potřeboval trochu funkčněji srostlou v zimě rozštípanou pažní kost. Zajímavé je, že při pádlování k tomuto zjištění nedošel:).

Z Mastalone jsem večer nadšená a tak se ani nebráním pěknému večírku na oslavu. Někdy nejpozději tady si totiž zvykne na každý večer kupovat spoustu dobrot, takže mlsáme sýry, italské klobásky, olivy, prosciutto... úžasný zážitek z řek a přírody kolem se tím jenom umocňuje...



### *Čtvrtek 28.5.2009 - Sesia*

Dnes padá volba opět na Sessii, jsem ale nějaká utahaná (kdo by to byl řekl, že...) a dvakrát musím zvedat. Vody je o maličko méně než před dvěma dny, vlny jsou však stále obrovské a nádherné. Brzy ovšem opět vyrážíme na road trip, dnes máme najeto málo km v autě:) I když ze začátku trochu mrčím, z výletu k San Giovannimu jsem pak hodně hodně nadšená. Svítí sluníčko, vodopády padají ze dvou stran do jedné laguny, prostě nádhera. Jenom Mira vypadá nějak zaraženě, tvář trošičku do zelena. Inu, má tady na co vzpomínat, že..

Giovanni má málo vody, přejíždíme se ještě podívat na Kance, jak Šimon s Jurajem familiárně nazývají Cannobino (však si to kluci můžou dovolit, trochu té důvěrnosti:). Taky pěkné, ale voda nevyhovující. A tak nezbyvá nic jiného než "sundat pytel", jak bychom řekli my horolezci, a zkusit znovu Bernardýna. Snad bude tentokrát milostivější. K večeru děláme velký nákup v Carrefouru a nakoupené dobroty, vaříče, spacáky a karimatky si pěkně poponeseme až dolů k řece, kde je tak o půl metru méně vody, než před týdnem. Následuje opulentní večeře, někdo by řekl na usmířenou s řekou, pesimističtější by zvolili termín poslední jídlo před popravou... Jako předkrm se podává trocha černých oliv a kousky sýra. Hlavní chod tvoří výtečné těstoviny s italským rajčatovým sósem, olivama, kapari a hojně posypané Gran Padanem. Jsme přejedení, ležíme na písku, odfukujeme a koukáme na hvězdy, těsně vedle nás celkem spokojeně vzdychá Bernardýn a my jsme spokojení. Přeci jen ale ještě přijde hladák, a tak zachrňujeme i žlutý meloun s prosciuttem (výborná kombinace, kdo neochutnal neuvěří), italské klobásky a další sýry. Juraj si dává jednoho Faxe (takové menší pivo.. :) a jinak se pije Tinto de Verano.

Celkově je to jeden z nejhezčích večerů na vodáckých akcích, co jsem zažila. A kupodivu ani to ráno nebylo tak strašné...

### *Pátek 29.5.2009 – San Bernardino, Maggia WW II-III*

A je tu opět Pátek, bláznů a vodáků svátek. Kluci si opět nesou kajaky dolů po schodech na nasedačku na San Bernardino, já už s jistotou převážím auto na vysedačku, dávám chladit piva a učím se. Tedy snažím se učit, ale nejde mi to, jsem trochu nervózní a nedočkavá. Sedím stejně jak před týdnem, ale přijde mi že už to bylo děsně dávno. Stalo se toho od té doby tolik.. Z rozjímání mě vytrhují až tři postavičky, které se zjevují za zatačkou teprve dvě a půl hodiny od té doby, co jsem se s nima nahoře rozloučila. Vypadají jak tři mušketýři či tři králové, kajáčky seřazené za sebou. Šimon Žlutočervený král, Juraj Modročerný rytíř, a Miro červenomodrý princ:) Všichni září jak sluníčka a jsou nadšení. Tiše jim závidím a dávám si předsevzetí, že příště už to nebudu já, kdo bude převážet auto...

Jelikož byli kluci tak děsně rychlí, tak se ještě stíháme jít podívat na starý románský most, pod kterým projížděli a ze kterého je do soutěsky vidět. Dlouhatánské vodopády prosvícené sluníčkem dopadají dolů do řeky a celé to působí téměř magicky. Méně magicky, ale taky hezky působí Maggia, kterou si dáváme ještě v podvečer, tentokrát už všichni. Hezké pohoupání ve večerním světle, moc hezká tečka za tím naším výletem. Tedy jedna z teček, další se koná v autě, kde Juraj hrdinsky odřídí celou sobotu ze švýcarského tunelu až na loděnici a my ostatní si hrajeme na San Giovanniho. Jak se to hraje vám neprozradím, snad jen že k tomu potřebujete pivo, citronovou limonádu a hrníček:) A modří už vědí...

Tak zase někdy příště, Piemonte, už teď se těším...

*Bára (popisy Miro)*

# Rakousko

18.-21.6.2009

*Juraj, Miro, Kubíček*

## **Erlauf - 19.6.2009 – WW IV**

První spací místo a známá řeka na rozježdění, po dlouhých deštích je tu spousta vody, svahy kolem jsou silně erodované. V soutěsce jeden kmen, snadno objetelný.

## **Grimming Bach – 20.6.2009 – WW IV**

Snažíme se využít vodních stavů a sjet si jedenu z výše položených říček. Voda ale není na všech svazích a navíc je většina neprostupná přes napadané stromy. Po dlouhém hledání volíme Grimming Bach. Spíme poblíž řeky a druhý den jedeme od vodopádu do Klachau. Výše je nesjízdná soutěska a pak také zajímavý úsek, ale o malinko užší koryto. Řeka je zablokovaná, často přenášíme. Škoda, je tu spousta krásných stupňů.

## **Lammerklam – 21.6.2009 – WW V+**

Spíme v Lammerbruckehotelu. Spousta, spousta vody, procházíme soutěsku a rozmýšlíme. Stav vody se mi nelíbí, radši bych se tomu vyhnul. Nakonec jedem od mostu ve Voglau. Aubach je absolutně suchej. Vstupenka pouští snadněji než by se zdálo. Silný válec nad ní se dá objet. Mezi stěnami se tvoří pořádné karfioly. Trochu si s námi hrají. Potom katarakt, jistíme jej. Následují dvě zúžená místa, to druhé je nové, po zimním sesuvu. Je pod ním imbuto. Oblézám jej po skále a jistím. Miro jej dává výborným odlomeným boofem, Juraj se chytá a po chvíli rodea jde ven. Hned dostává házečku a hurá z vody. Ještě mu skočím pro loď, která stále koluje (El Chefe). Sám potom přenáším po skále. Trochu stoupá voda a chčije. Po nervózní chvilce, kdy Miro chce jet dál, Juraj sbírá morál a já se tvářím dost neutrálně – jakože rád vylezu po skále navrch, ale zároveň půjdu do dalšího splutí - ale mám strach a raději bych to jistil, na což stejně není čas. Juraj se vrací do hry a Miro najíždí sérii šikmých válců. Kluci už jedou úplně v pohodě, jen já si trochu zacouvu. Popelník je komplet zalitý. Zbývá už jen výstupní esíčko. Juraj najíždí, Miro mi ještě ukazuje cestu, ale podělám nájezd a zatápím se jak ponorka pod skálu. Po pár metrech mě to vyflusne do laguny ke klukům, eskymák a už jen úsměvy. Zespu z vody je na soutěsku krásný pohled...

*Kubíček*



# Jihlava

20.6.2009

*Hasan, Pavel S., Oskar, Tony, Lukeš, Jirka K., Vláďa, Jára, Romča, Pavla*





# Svatba v Lazinově

*Herman a Jitka :o) a Čenda samozřejmě*







# Bílý potok

25.7.2009

*Burda, Šimon, Bára*

Jednoho krásného dne (chcalo jak kráva a bahna bylo všude jak v kravíně, ale podařilo se mi udat manželku a děti do babyboxu) jsem se urval a v záchvatu nutnosti najet nějaké kilometry na kole mimo závody jsem dojel až do Veverské Bitýšky. Rozhodnutí zda se spokojím s 54 km nebo přidám dalších 27 padlo. Nepojedu kolem přehrady domů, ale vezmu to údolím Bílého potoka...

V tu chvíli vidím rozbouřenou hladinu povodní zaplaveného koryta. Potok ve kterém přes léto usychají ryby valí, vodákovo srdce zaplesalo. S vypětím sil jedu domů, abych se co nejrychleji dostal k telefonu. Obvolávám všechny známé vodáky, protože sám si na takhle ostrou vodu netroufám. Přikládám pár přepisů rozhovorů: S Babičkem: PB „Zdar Šimone, musíme rychle jet na Bílej potok, teče tam voda“ Šimon „Sračkovody nejezdím“ PB „Ty vole třeba to nikdo ještě nejel, můžeš si vybrat budeš li Hillary, nebo Tenzing“ Šimon „I kdyby se ti podařilo mě přemluvit tak už jsem vyžral tři lahváče a manželka mě určitě neodveze- čau“ PB „Čau“ S Krchem: PB „Zdar Honzo, co děláš? Sjíždíš nějakou těžkou řeku, nebo nějakou krásnou blondýnu“ Honza „Krásnou blondýnu (v pozadí se ozvalo- kurva nepřepínej mi tu televizi pořád)“ PB „Teče Bílej Potok- pojd' si to sjet, možná budem první na světě“ Honza „Jel bych, ale jsem v Labských pískovcích. Stejně si ale myslím, že už to mohl někdo jet.“ O dalších hovorech se nemá cenu rozepisovat. Pochopil jsem, že kolem Bílého potoka budu dál jezdit jenom na kole. Středa 22.7.2009 jedu do Prahy, tradiční bussines. 5:00 D1, 6:00 snídaně Melikana, 7:30 Praha 3\* bussines a do toho jeden významný telefon. Volá Šimon v 17:00 sraz v Doubravníku, dáme se Sobem Svratku kolem Prudké a jez ve Štěpánovicích. Poté pokud poteče ten tvůj potok tak bychom dali ten. Svitla mi naděje na dva historické úspěchy. Na jezu ve Štěpánovicích jsem na jaře zaplaval a vysněný Bílý potok. V 15:00 vyrážím z Prahy, neustále v levém pruhu. Rychlá bageta na benzince, poté ještě kafe a zmrzlina na další. Vyzvednutí lodě na chatě v Bystrci, kontrola vodoteče v Bitýšce a hurá do Doubravníku. Tam dojíždím v 17:30 hned za Sobem. Bez ztráty kytičky dáváme Svratku. Těším se na Bílej potok, ale nikdo se mnou nejede- nedokážete si představit to zklamání. Smířil jsem se s tím, že tento potok nikdy nedám, protože už nikdy nepoteče a protože na něj nikdo kromě mně nechce jet ( nebo se všichni bojí). Musím zabojovat, v pátek 24.7.2009 volám Šimonovi, že pořád prší a že ten potok určitě poteče. Zlomil jsem ho a domluvili jsme se na Sobotu s tím, že ráno v 8 se tam zajedu podívat jestli to poteče, pokud ano tak dojede a poté povalíme na Hermanovu svatbu. Pokud nepoteče, dorazím k němu a utavím ho na kole (hajzla). Sobota 25.7.2009– Bílý potok teče, jedeme.... Splnil se mi vodácký sen. Tak jak Hillary neřekl kdo byl první na Everestu, ani já Vám neřeknu kdo sjel první Bílej potok. Hermanovu svatbu jsme nestihli (možná proto, že Šimon málem zaplaval- viz video) a tak jsme se rozhodli dát mu tento prvosjezd darem. Bohužel jsem mu to nemohl říct osobně, protože jsem při příjezdu na Hermanův večírek potkal Hasana. Řekl jsem mu, že jsme jako první sjeli Bílej potok. On se usmál a odpověděl „já jsem ho jel před třema rokama“. Aspoň Vám teď mohu říct kdo sjel 25.7.2009 jako první Bílej potok. Byla to Bára.

PB



# Veveří – Prýgl

1.9.2009

*Hasan, Pavel S., Oskar, Lukeš, Jára, Romča, Andrea*



# ZDrSEM Vodák Exklusiv

2.-6.9.2009

*Šimon, Mart'as, Kubíček, Juraj, Slonar, Pudl, Standa, Dan, Zdenička, Ostravák, Ender, SOB, Erlauf Lou, Radek, Radka*

*... na promodralé tváři zasychá pramínek krve. Je podchlazená. Kámen musel spadnout odněkud ze svahu. Nemá něco s páteří? Dýchá? Žije vůbec? Co všechno se honí v hlavách přibíhajících vodáků? Dokážou jí pomoci, dostat do bezpečí? Po několika minutách, za které stihli kajakářku vytáhnout z proudící vody a stabilizovat její páteř se dozvídají, že záchranáři nemohou dorazit. Drama pokračuje...*

Čtyři dny od rána do pozdních hodin jsme poslouchali přednášky, rozebírali nebezpečné situace a tloukli nám do hlavy, jak je důležité používat rukavice nebo nesundávat helmy. Užili jsme si uklidňování hysterických simulantů, záchranu na vodě a na skalách i noční pařby. Učili jsme se vyhodnotit riziko vlastního ohrožení, rychle určit stav zachraňovaného. Dokázat mu pomoci.

*...rozhodují se pro transport. V mžiku přepravují přes proud řeky pádla a vesty pro stavbu nosítek. Stále není jasné jak ji dostat na druhý břeh. Hlavně nepohnout s páteří! Kajakářka je zabalená v termofólii a prozatím stále dýchá...*

Kurz dostal dárkem Šimon od lektorů ZDrSEMu. A věnoval jej nám. Byla to malá prověrka toho, co jsme si odnesli z jeho tréninků a cepování na vodě. Toho, jak jsme se vypracovali jako banda vodáků z jundrovské loděnice. Snad jsme obstáli. Jako parta kamarádů určitě. Víme teď, že se na sebe můžeme spolehnout, víme co zvládneme a poslení zážitky nás stmelily ještě více.

*...o kousek níž po proudu probíhá další drama: Nedýchá! Nežije!! Sundej ho z toho kamene!!! Jedna, dva, tři, ... dvacetdevět, třicet. Dýchej! Jedna, dva, tři... Ve chvíli kdy přijela pomoc, konstatoval lékař pouze smrt. V očích vyčerpaných záchránců je vidět bezmoc a prázdnota. Měl jméno a ti kluci ho znali. Ten den udělal chybu a zřítíl se ze skály...*

V takových chvílích si člověk uvědomí, jak jednoduché je ztratit lidský život. Jak důležité je být na situaci, kdy je život ohrožen, připravený. Každá vteřina zaváhání může rozhodnout. Proto to neustále opakování. Proto ten dril. Dril, který přinesl spoustu emocí a slz. Poznali jsme, že záchrana může mít dobrý, ale i špatný konec.

*...klesá jí tep. Je podchlazená čím dál tím víc! Všechno jakoby trvalo věčnost. Transport po kluzkém břehu je zdlouhavý, ale každý zbytečný pohyb ji zabíjí. Bezpečnost je na prvním místě! Hlavně nic neuspěchat! Nakonec ji sehraná parta dostává přes proud. Tentokrát boj o život vyhrávají.*

Obrovský dík patří všem lektorům [ZDrSEMu](#) a [Prázdninové školy Lipnice](#), kteří nám neustále pečovali do hlav základní tři kroky první pomoci: Rozhlédni se, Reaguj a Rozmýšlej! Díky jejich profesionalitě jsme za ty čtyři dny udělali obrovský krok vpřed. Děkujeme Báro, Aleno, Markéto a Karle! A děkujeme i Tobě, Šimone!

---

Kdo byl mrtvý horolezec? Vyloupili autoři červenou knihovnu? Kdo poblil záchod? A co na to Jan Tleskač? Nebo Šimon Babíček?

© Kolektiv unavených autorů Na Piavě

















# Seniorská Salza

16.-20.9.2009

*Šimon, Bára, Juraj, Radek, Burda, Marťas, SOB, Erlauf Lou*

*Středa 16.9.2009*

Přesun do Rakouska k Muru.

*čtvrtek 17.9.2009*

**Mur** - WW2-3, 20 km, Tamsweg -> Stadl an der Mur - jeli všichni

*pátek 18.9.2009*

**Paalbach**

WW 4-5, nasedačka pod přehradou, celkový úsek cca 5 km - pouze Šimon a Jura, ale skončili jsme velmi brzy, zastavili vodu :-)

**Gail**

10km WW 3-4, nasedačka u městečka St. Lorenzen

14km WW 2-3, nasedačka u mostu na cestě z Birnbaum do Nostry, na tento úsek nasedal Tomáš

Vysedali jsme ve městě Kötschach-Mauthen, nejela Lída s Marťasem, večer přesun do Itálie na Piavu :-)

*sobota 19.9.2009*

**Mae** – WW 2 až 3, nasedačka cca 4 km nad soutokem s Piave, hledali jsme zatraceně dlouho, jela pouze průzkumná skupina (Bára, Jura, Marťas, Radek, Šimon)

*neděle 20.9.*

**Mae** - jeli všichni kromě Lídy, kterou se nám nepodařilo přesvědčit



# Norsko

Sezona tady byla super. Potkal jsem spoustu vodáků z [Trondheim Kajak Klubu](#) a pojezdil s nimi pár řek. Na začátku jsem měl štěstí, že jsem se potkal Dana(šéf TKK), a pak už to šlo ráz – Nidelva, eskymák, skok smrti, začátečnický kurz, záchrana, eskymák, záchrana, eskymák, eskymák, však to znáte... Jenom to pivo, to mi tady chybí.

WW stupnice podle Gerta Spilkera

## 9.9.2009 Sona

### *WWIV+, česko-norsko-švédsko-australský prvosjezd*

Jack drží v ruce mapu my jedeme nahoru proti proudu. Koukám z okna na nádhernou přírodu a hledám řeku. Prosvítla z lesa jenom jednou v podobě mohutného vodopádu. Doufám, že to nechtějí jet, ale jsou to místňáci. Asi vědí co dělají. Přijíždíme na nasedačku. Řeka vypadá pěkně, znejišťuje mě jenom to, že Dan zjišťuje komu chybí házečka. Jsou to místňáci, snad vědí co dělají.

V autě jsem se dozvěděl, že prý tuto část řeky ještě nikdo nejel, jenom Jack a Geoff(Austrálie) sjeli kousek. Vypadá to na prvosjezd.

Vyrážíme. Po deseti metrech zastavujeme a koukáme na první kaskádku. Pokud člověk nebude uvažovat nad ženským přirozením v nájezdu, tak by to měla být jednoduchá záležitost. Radši to klukům najedu a po mě všichni sjíždějí v pohodě. Dojíždíme až k mostu, kde už na nás čeká Geoff. Že by nějaký skautský úkol? Zaběhnout do lesa, nasbírat deset šišek, přetraverzovat řeku a rozdělát oheň? Prý jdeme jenom nakoukat kaskádu. Už to čichám také, tak 5m slajd a potom 1.5m stupeň, nájezd ze středu doprava. Jack (ještě mladší mladík ze severu) to chce za každou cenu najet, aby měl celou řeku jako první. Nebráním mu. Konečně. Jack vyráží, první slajd a najíždí do vracáku. Nevypadá, že by to měl v plánu, ale vykopal se z toho a jede dál. Ukázkový boof a je dole. Jedu po něm, volím trasu více vlevo, nadechnu se nahoře, slajd je rychlejší než se zdál, a vydechnu. To bylo nějaký rychlý. 😊 Dan opakuje moji trasu a jedeme dále.

Následuje ještě jeden dlouhý slajd, sem tam stupeň, sem tam válec a jsme na vysedačce. To bylo fakt nějaký rychlý.



## 12.9.2009 Enan

### *WWIV+(VI-), český prvosjezd*

Dan jede navštívit svoji rodinu ve Švédsku a nabídl mi, jestli nechci jet s ním. Ani nevím jak, ale ocitl jsem se na celonárodním švédském srazu creekařů v Åre, které pořádá David Levrén. Kucí se

domlouvají, co vlastně pojedou. Nerozumím jim, ale na to jsem si zvykl. Dělíme se na dvě skupiny. Dan se rozhodl, že pojedeme Enan, řeku kterou objevili teprve letos. “Snad bude mít méně vody, posledně to bylo na mě dost,” dodává v zápětí.



Vodopád na Enanu

Máme pouhý půl metr nadstav a tak sedáme a vyrážíme. Uvažuji, jestli jsou větší blázni oni nebo já, ale eskymovat přece umím. Asi po 500m máme první krysu, odřeniny a zlomené pádlo. Borec vykrysil těsně nad 7m vodopádem. Naštěstí se dostal včas na břeh. To bylo rychlejší než jsem čekal. Dojždíme k vodopádu a v duchu se chechtám. Pod vodopádem je taková doživotní pračka. Všichni přenášíme, jenom jeden jede. Měl štěstí, voda ho hodila na kámen a tak boofuje. Za menší vody je to prý super.

Jedeme dál a je poznat, že řeka nemá běžný stav. Síla vody je tady něco, s čím jsem se v Piemontu ještě nesetkal. Sesie za 200 kubíků mi teď připadá jako průměrný potůček. Vzpomínám na všechny vodácké poučky, které znám, a pádluju zleva doprava, zprava na střed, ze středu dolů a zdola nahoru. Na okolní přírodu moc času nemám, ale vody si užívám jako nikdy předtím.

Za tohoto stavu toho musíme hodně přenést, na skoro každé peřeji stavíme záchranu. Špekulujeme kudy jet nebo spíše jestli jet vůbec. Poučka “Pokud umíš plavat, nemusíš se utopit” tady zcela pozbývá platnosti. Naštěstí chachaří ze Švédska tady mají jasné pravidlo. Před nástupem na peřej každý ukáže, jestli jede nebo ne, a to je neměnné. A tak všichni bezpečně dojždíme na vysedačku. Vytahuju z lodi pivo a jsem rád, že se i zahraničním vodákům náš zvyk líbí.

### **13.9.2009 Medstuguån**

#### *WWIV-(V+), rum je drahý – nezaplavu*

Dnes se nedělíme na skupiny a vyrážíme na stejnou řeku. David mi říká, že by to pro mě mělo být v pohodě, a tak si nedělám starosti. Objevuje se první peřej. Zvládnou to? WWI+! Uf. Co přijde



příště? WWII-!! Uf. Říkám si, že to dneska bude bez problémů, a začínám se kochat přírodou. Řeka pro mě ale připravuje překvapení.

Přijíždíme před první zúžení a vysedáme pro nakoukání. Tohle asi nebude WWII. Krásná peřej mezi skalami. Hned za ní se musí zastavit, je tam slajd jetelný jenom vpravo. Sjíždíme všichni čistě a hned nakoukáváme nadcházející metry. Většina lidí přenáší dalších 500m. Zůstali jsme v podstatě stejná skupina jako včera. Následuje asi 2.5 m boofovací skok jetelný opět jenom vpravo. Dělam nasedací rituál a najíždím. Válec nad skokem mě posunul doprava až moc, ale ještě to stačím srovnat a za drobné dopomoci kamene boofuju a jsem venku. Můj kámoš už takové štěstí nemá. Opakuje přesně mou trasu, ale na hraně dává levý záběr a do kamene najíždí špicí. Dolů letí po hlavě. Zvedá a kromě pochroumaného morálu je v pohodě. Následuje další zúžení z 15 metrů asi do 3 metrů. Zůstali jsme už jenom dva. Nahoře je nájezd buď zleva přes válce nebo zprava přes dámskou cestu a potom do zúženiny. Zbytek nám staví záchranu a díky za ni. Ve zúženině se dělá díra, která se vlevo mění ve válec. Vpravo je silný krmící pulzující vracák. Místo jako vytažené z hrozného snu. Jediná cesta je vlevo přes válec ale proud táhne silně doprava.

Kámoš to najíždí pánskou cestu a už v nájezdu se seká ve válci. Dostane se ven a hurá do zúženiny. Mizí pod vodou a náhle se vynořuje hlavou dolů, ale v bezpečí. Eskymáček a peřej má za sebou. Je čas na mě. Volím dámskou stezku a tlačím se doleva. Nájezd, držím tělo pevně jako snad nikdy, a vynořuju se hlavou nahoru těsně za válcem. Raduju se že jsem asi fakt dobej, že jsem tohle sjel. Řeka mi na to jenom odvětí: "Aby ses neposral, chlapečku!", a taky že jo. Náhle se uprostřed vzdeme mohutný karfiol a hodí mě na skálu. Kdybych radši udělal jeden!! záběr, mohl jsem být venku.



poslední peřej, Medsuguån

Zvedám. Jsem v krmícím vracáku. Skáču metr nahoru a dolu a trénuju na eskymácké závody jako o život. Dostávám se do nekonečného koloběhu krmiče. Když se omrzím vracáku, stávám se krmivem díry. A když už mě ani díra nechce, pošle mě zpátky do vracáku. Hraje si to se mnou jako

sestry Williamsovy s tenisákem. Ani jedna mě nechce. Jednu chvíli jsem už pod vodou fakt dlouho a začínám uvažovat jak se správně plave. Počítám, kolik bych tady zaplatil za rum, a zjišťuji, že mám ještě spoustu vzduchu. Eskymák, díra, válec, skála, krmič, eskymák, díra, tma, světlo, zelená, modrá, bílá, žlutá, fialová, šedá, šedá, šedá! Má loď se nehýbe. Jednomu z kámošů se podařilo chytit mou loď. Nikdy jsem si nevšiml, že kyslík je taková super věc. Vydýchávám se a líbám zachránce na helmu.

Vylézám na břeh a David se mě ptá jaký je průměrný příděl kyslíku v České Republice? Dále už jedeme bez problémů. Řeka je nádherná. Ještě nás čeká jedna 200 metrová souvislá WWIV peřej, ale už si řeku neumím užít. O to více si užívám kyslíku a tak předvádím zbytečné eskymáky. Dojezd je pro mě více vysvobozením. I tak to byl pro mě jeden z nejlepších vodáckých víkendů vůbec.

## 16.9.2009 Nevra

### *WWIV(V+), jak získat titanové připojištění*

Na Nevru jsme vyrazili v silně mezinárodní skupině – Čech, Švéd, Australan, Němec, napůl Nor-napůl Australan. Nemáme moc vody a tak volíme spodní úsek. Za tohoto stavu je jetelný. Musíme jenom přenést jeden šílený vodopád. Za to ale následuje odměna – výborný skok na trénování boofů. Trošku potrénujem a jedeme dále k poslednímu skoku. Začíná se stmívat a my se rozhodujeme zda to jet. Je to 6 metrový vodopád s kamenem v dopadu. Musí se jet zprava na střed pokud možno na boof. Víím, že se nesmí pokazit nájezd, ale myslím že to zvládnou. Je mi řečeno, že pokud to nepojedu já, tak se na to všichni vykašlou. Tato věta mě nedokázala trknout a tak to jedu.





Nájezd, pravý záběr, pravý boof. Na hraně jsem zbrzděn kameny, ale stačí mi to na poloplochy dopad. Vynořuju se a vím, že tenhle skok není úplně zadarmo. Po mě jede Dan a také nepředvádí úplně čistou jízdu. Dopadá mírně bokem a hne si s ramenem. Tobbyho jízdu radši vynechám a potom jede Richard. Předvádí čistý nájezd, ale zcela zapomene na boof. Dopadá úplně u levého břehu přímo do kamene a je okamžitě ven z lodě. To nevěští nic dobrého. Vytahuju Richarda z vody a ukazuju všem, že tímto jsme s dnešním pádlováním skončili! Máme na krku zlomeninu kotníku a tohle si asi rámovat na zeď nebudu.

Ještě ten večer sepisuji, co se vlastně stalo, a s Kubou se domlouváme, že to hodíme na net([Nevra – Poslední skok](#)). Později jsem zjistil, že Dan má rameno vyřazené z provozu tak na měsíc a Richard má zlomený kotník na dvou místech- zlomenina pilonu fibula a tibia. Stavil jsem se potom párkrát za Richardem. Do nohy mu museli dát 2 titanové pláty a 11 šroubů. Viděl jsem rentgenové snímky a věřte, nic pěkného. Bavili jsme se o tom incidentu později a musím říct, že ten člověk to bere tak v pohodě, že mě o to víc sere, že se to muselo stát právě jemu. Riziko si připustil, ale chyběly mu informace. Kdyby věděl víc, vůbec by to nejel. To bude zase poučení pro mě(a doufám i pro další).

## 26.-27.9.2009 Sjoa tour

*WWIII-IV, tak to je ta slavná Sjoa aneb kde jinde potkat mrtvou krávu*

Sjoa? Cože? Ta Sjoa? Ta jak tam všichni jezdí na ten rafting na těch nafukovacích vorech? Jo! tak tam jedem. Až na to, že vodní stav se více podobá africkému suchu než Norským řekám.

První den si dáváme neklasičtější část zvanou Playrun. Pomáhám více se záchranou a užívám si pohodového konce sezony. Žádný stres, sem tam někoho vylovím a pak se dál kochám přírodou. Na konci je prý něco jako Díra do Číny, ale nenechávám se stresovat. Za tohoto stavu to bude spíš Díra k sousedovi. Po několika odpočinkových hodinách na řece dojíždíme do cíle(taková budka na vysedačce). Hlavně nesmím zapomenou vylepit reprezentativní nálepku! A protože den ještě nebyl naplněn, vrháme se s pár Norama na horní úsek.

Pokračuju v požitkářském ježdění a užívám si ještě více než ráno. Až mě překvapí, že ve vodě vidím prdel krávy. Tady? Ano, tady! Není divu, že živá kráva za dalších 500 metrů mě už nepřekvapí. Holky si vyšly na soukromou procházku do lesa a nevšimly si útesu. Jedna z nich to nepřežila. Mohly z nich být takové dobré krávy.

Sháníme policajty, ale ty to nezajímá. Sháníme farmáře a těm to nevadí. Jak skončily krávy z mého příběhu nevím. Ve věčných lovištích? Snad.

Miro

# Hloučela

5.9.2009

*Masák, Hasan, Surf, Jára, Lukec, Jirka K.*

Hloučela z Mostkovic do Prostějova.

# Hamerský potok

19.-20.9.2009

*Hasan, Slonar, Ondra V., Janka, Standa, Jirka K., Tony, Lukes, Zbyňa, Ondra P., Ostravák, Romana, Pavla*

Je konečně pátek a já předčasně zdrhám z práce a na kole si to šinu přes město na loděnici. Konečně je to tu, akce, na kterou jsem se velmi těšil a která byla mojí premiérou. Teda těch premiér bylo víc- byl jsem totiž členem posádky B, pilotované Pavlem Solarem v jeho trabálu, autě, ve kterém jsem do svých pětadvaceti nikdy nejel. Posádka tvořená čtyřmi členy a psem se třemi kajaky na střeše byla ovšem pro tak luxusní káru jako je trabant hračkou, nasadili jsme si helmy a mohli jsme vyrazit...



Po cestě jsem si všiml výrazů na tvářích lidí, kteří nás spatřovali, někteří nevěřičně kroutili hlavami, někteří se usmívali, jiní rychle vytahovali fotoaparáty. Po nakoupení nezbytných zásob jídla a především alko-nápojů jsme pokračovali směr Jindřichův Hradec do kempu Ratmírov, kam jsme dojeli až po tmě.

Dostavil jsem stan a vyrazil za ostatními do hospody. Tam už se rozjžděla zábava ve velkém stylu, na zeď vedle našeho stolu jsme pověsili oddílovou vlajku a začali pařit. Popíjeli jsme pivka, zelenou a výborný Tonyho domácí burčák, no dobrá kombinace...



Při stolech koloval kytarový set, který se sestával s kytary, škrabošky a playboyovských oušek. Ani nevím, kde se vzal, najednou hrál asi stotřicetkilový pořizek, který hrál sice dobře, ale bohužel Pavlova kytara na jeho pracky nebyla dimenzovaná a potrhal dvě struny. No nevádí, však druhý den má přijet Pavla, která může dovést nové...

Bohužel to nebyla jediná škoda, která se ten večer stala. Hasan a Pavel odešli z hospody dřív než já a lehli si před stan tak, abych si do něj nemohl lehnout. To ovšem netušili, že okolo půjde neznámý ožralý týpek, který nejdřív zakopne o Standu, který leží v síti mezi stromy a pak si to namíří směr stan, o který klopýtne a spadne na něj i na kluky, zohýbá komplet konstrukci stanu, roztrhne ho a Pavlovi ještě spadne do obličeje. No musím říct, že jsem pěkně nasraný, ale vzhledem ke stavu rychle usínám.



Do sobotního rána jsme se vesměs všichni probudili s pěknou kocovinou, možná ona kombinace množství vypitého alkoholu dohromady s burčákem nebyla úplně ideální, ale co, večírek byl podařený. Rychle jsme se najedli, vyslechli potřebné propozice ke splutí, ti otrlejší se přihlásili k závodům a poté jsme se rozhodli, že já, Hasan, Pavel, Jirka, Ostravak a Ondra Prášek si horní část Hameráku sjedeme nanečisto. Rychle jsme se oblékli do gumy a vyrazili na vodu. Musím přiznat, že jsem si vzhledem ke svým (ne)zkušenostem představoval klidnější vodu, byl jsem pouze dvakrát na Salze a zvedat na jistotu taky zcela neovládám. No nic, věřím mým zkušenějším kamarádům,



kteří mě přece odloví, až budu plavat, ne? Vyrážím a hned v první kaskádě najíždím vlevo přímo na kámen, což mě rozhodí a já plavu. Zkousím eskymovat, ale voda je divoká a ve srovnání se Salzou potkávám hlavou dolů kameny, což mi na morálu nepřidává a já se rychle sápu z lodi ven. No sbohem, kaskády mají být čtyři a já plavu hned na první. Poté, co jsem se zorientoval, koukám, že moje loď už na mě čeká ve vracáku, vylil jsem z ní vodu a můžu pokračovat.

Následují další vlnky a nájezd do druhé kaskády, je ve tvaru esíčka a zdá se mi také celkem záluďná. Naštěstí ji dobře najíždím zleva a míjím největší nebezpečí v podobě velkého kamene na pravé straně. Uf, tohle se mi povedlo, ale to jsem teprve v polovině a srdce mi buší jak o život. Prohlížím si kaskádu zespona z bezpečí vracáku a říkám si, že jsem dobřej. Vyjíždíme a následuje další obtížné místo, třetí. To mi přišlo po těch dvou předešlých celkem brnkačka, ikdyž jeden kajakář zrovna vylívá svoji loď na břehu. Následuje čtvrtá kaskáda, podle slov Hasana ta nejtěžší, o čem se následně taky přesvědčuji, najíždím, vlna mi šplouchne do očí a než se čočky v očích usaděj zpět do na své místo, vidím, že kluci fakt nekecali, troufám si říct, že takhle obtížný místo jsem zatím fakt asi nejel. V levé části je velký balvan, a podélný válec, který mě spolehlivě obrací. Opět zkousím eskymovat, ale to už brousím hlavou o šutry na dně. Při zvedání si navíc narážím loket a zvednout se mi zase nepodařilo. Sakra, rychle z lodi ven, říkám si, těžko odhadnout, jak dlouho by to ještě pokračovalo a tak si přeci jen radši nedobrovolně vysedám. Tohle bylo fakt na hranici mých zkušeností, koukám na ono místo a možná, kdybych ho nakoukal předtím, asi bych se rozhodoval, zda ho jet či nejet... Ač omlácený, jsem rád, že jsem do toho šel. Zbývá už jen kousek a ocitáme se na konci horní, obtížnější části. Vylézáme z lodí a chvíli do příjezdu svozového autobusu ke kempu trávíme ventilací našich zážitků. Zjišťuji také, že mám na čele bouli a teče mi trochu krev. Ve zpětném zrcátku zaparkovaného auta zjišťuji, že to nic není a to už přijíždí autobus, do kterého házeme kajaky dřív, než to stihnou pálavisti, kterých je všude požehnaně. Po cestě autobusem si všímám lidí, z nichž někteří mají po obličeji podobné šrámy jako já a tak si říkám, že snad úplný lůzr nejsem.

Chystá se druhé splutí, teďka však již naostro, jede se závod. Já ovšem většinu branek míjím, jsem totiž rád, že to dávám hlavou nahoru. Teďka již všechny kaskády zvládám až na čtvrtou, tu přenáším a koukám, že na ní spousta lidí eskymuje nebo plave. Na vysedačce z horního úseku na nás čekají ostatní, vesměs nováčci, kteří se k nám připojují a sjíždějí poklidnější část Hameráku. Tato část probíhá bez komplikací a v cíli na nás čeká pivo, chleba se sádlem a cibulí a tatranka. Někteří nemají dost, jako například nezmar Oskar, který ještě pádluje na přilehlém rybníčku, Pavel

unavený z noční pařby, ani nedopíjí pivo!!! a ulehá na trávu, kde ho skoro přejíždí paní v dodávce. Po dlouhém čekání přijíždí bus, do kterého se soukáme a rozhodujeme se, že to pro dnešek stačilo, však zítra je taky den a musí nám zůstat nějaká síla na večírek. Ten je opět plodný, Zbyňka rozbaluje svůj repertoár melancholických balad, po chvíli je ovšem vystřídán Třemi sestrami a jinými kapelami, které se začnou linout z modré Aštary. Někteří se jdou koupat, popíjíme a já celkem rychle usínám na obrácené pálavě, takže kromě fotbalu s pet-lahví si už moc víc nepamatuju. Vlastě jsem se ještě stačil přesunout a lehnout si vedle auta a dát vedle sebe kajak, co kdyby náhodou se to zase rozhodl nějaký vejpilek namířit přímo ke mně.

Ráno následuje opět balení na vodu a to už nás na horní úsek vyjíždí víc, část i řad méně zkušenějších. Čekáme na sebe, občas někdo plave, ale ne až zas tolik. No možná jsem už byl já klidnější a někdo jiný by tuto část líčil stejně jako já předešlý den. Splouváme a já opět obnáším čtvrtou kaskádu, na kterou jedu až následující jízdou a pak už s Pavlem, Ostravakem a Jirkou jezdíme jen ji, zjistil jsem, že když ji najedu hodně zprava, tak na ní vyzrajou:) Jsem velmi rád a mám dobrý pocit z toho, že



jsem se zase posunul v ježdění o kousek dál. Vysvitá taky sluníčko a my se válíme na vysedačce a čekáme na autobus do kempu. Mezitím si v hlavě bilancuju projeté úseky a po příjezdu do kempu je sděluju ostatním a cpu do sebe těstoviny s boloňskou omáčkou. Paráda, supr poježdění, zážitků spousta a bohužel jako čerstvě pracující se už nedržím hesla „nedělí víkend nekončí“ a po delším zevlingu zvedáme kotvy a odjíždíme zpět do Brna.

Co zbývá dodat? „Hamerák, jaký to bylo“? „No dobrý no...“ konstatuje Pavla. Za chvíli je tu další akce a tou je Vavřinec, doufám, že bude stejně vydařená!

Ondra V.

## Infoschůzka

29.9.2009

Oddíl se rozrůstá na cca 85 lidí. Infoschůzka se koná na prostranství před domečkem, Dvorní bychom se všichni nevešli. Na stvrzení členství se přísahá na „růžového Šimona“ a opět se podává šturm, kterýžto donáší Mart'as jako ekvivalent loňské výhry na Strojařských schodech...

## Brigáda

7.10.2009

Úklid, přepočítání materiálu, dvě kóje jsou již malé. Po práci seznamovací bečka a zase úklid :o)



# Vavřinecký potok

16.-18.10.2009

*Hasan, Kubíček, Herman, Tamarka, Zdenička, Romča, Katka, Jirka K., Zuzka OK, Ondra V., Martin B., Lukeš, Ondra P., Ostravák, Martin-Standa, Oskar, Tony, Vlád'a, Zbyňa a Pavel S.*

.... aneb který normální člověk by se vydal ve vánici na vodu. Příště snad nebudu řidičem a užiji si plné doušky zábavy. No, kdybych to mě sublektivně schnout, tak to bude asi nasledovně, první den 3,5 eskymáka bez krysy, ten druhý jeden únik z zlodí kvůli blbosti. Jediným nedostatkem ze strany pořadatelů vidím snad jen to, že se nedrželi mota, když chleba s cibulí, tak pro všechny :-(. Příští rok se rozhodně těším na opakování této nadmíru vydařené akce.

Tony









# Drakiáda



# Strojařské schody

3.11.2009

Více než půl hodiny po tom, co jsme doběhli, si nechávám změřit tlak – mám 190/100. To to bylo tak vostrý? Ne! Jsem kardiak! I když...

Ale začněme od začátku. Letos to byl druhý ročník Strojařských schodů, kterých jsme se zúčastnili v oddílových barvách. Pro mou maličkost to byla dokonce premiéra, bo minule jsem se zbaběle věnoval studiu kdesi na Dolní Moravě. Většina z nás se sešla již kolem 3 na loděnici. Podle plánu byl dotvořen image a hlavně se na poslední chvíli doladovala stavba improvizovaných nosítek z pádel. Krapítek stresu z nestíhání a za chvíli už všichni stojíme v prvním patře na Strojárně, kde je start závodu. Nutno dodat, že se zde naše řady ještě značně rozrostly.



Další chvíle stresu při (tentokrát ostrém) upoutávání mumie – Andrey do nosítek a start je tu! Osobně jsem nesl pouze „utrženou nohu“, tak mi výstup zase tak strašný nepřipadal (zvláště, když se nosítka tak loudala). Ale ti, co se vláčeli s bezvládným tělem, se zrovna šťastně netvářili. Dokonce bych řekl, že výrazy některých obličejů byly doslova zoufalé... (já jim říkal, že si na pozici simulanta mají vybrat raději mě!). Na schodech jsme úspěšně zvládli zbrzdit štafetu Terče, takže nás v cíli čekala sladká odměna s bublinkami. Po pár nezbytných vtípcích jsme se rozhodli pokračovat ve veselí opět v přízemí.



Při cestě dolů jsme vykonali nesmírně důležitou službu fakultě – našli jsme chybu v evakuačním plánu budovy! Pro transport jsme zvolili evakuační výtah. Ten nás však začal evakuovat až příliš rychle. Ani nepočkal, až se pořádně usadíme a s otevřenými dveřmi si to namířil rovnou k východu. Z nouzového telefonu se ozvalo: „Vy jste ale čuráci! Vy jste to fakt utrhlí!“ a výtah zastavil. Tímto vznikla v evakuačním plánu nepatrná trhlinka. Ve výtahu jsme strávili snad celou věčnost! Kdyby hořelo, pětkrát bychom uhořeli a minimálně patnáctkrát byli udušeni, kdyby byl nálet, třikrát by nás rozbombardovali a kdyby se dole točilo pivo, sedmkrát by bylo dopito! Při pomýšlení na tyto hrůzy se nás začal zmocňovat panický strach. Vzduch ve výtahu začal nepříjemně houstnout. Ti nejzoufalejší ze sebe začali strhávat kusy oblečení. Dokoknce i mrtvolky začaly vstávat z mrtvých a začaly se soukat z transportních nosítek. To, že teď pohodlně sedím u počítače a píšu tento článek svědčí o tom, že jsme nakonec smrti uhořením, udušením, rozbombardováním i žízni unikli. Nad posledně jmenovanou a nejvíce zákeřnou formou smrti jsme vyžráli až v pozdních večerních hodinách v Terči. O to jsme se zasloužili zcela sami, od ostatního nás zachránil neznámý hrdina v montérkách.



Po krátkém uklidnění po nečekané stresové situaci jsme se rozhodli doplnit hladinu adrenalinu bujarým sjížděním schodů vně i uvnitř fakulty. Nemaťou konkurenci nám letos dělali lyžaři. Nutno uznat, že byli minimálně stejně dobří! Nicméně vrátný vypadal být vyděšenější spíše z našich lodí (někteří se snažili dobýt jeho chatrnou kukaň). Nicméně nakonec se ukázala být bytelnější, než se zdálo a odolala.



Když jsme se nabažili kajaků, rozhodli jsme se s Vládou a Oskarem vyzkoušet také vodní sport z jiného soudku – veslování. Tedy alespoň trenažéry. Žádal jsem obsluhu o instrukce – marně. Mladý muž mě odbyl slovy „Jste snad vodáci, ne?“. Že není vodák, jako vodák pochopil vzápětí... „Zastav! Ježíši, zastav!“ ... o chvíli později... „Ty už se k tomu nepřibližuj!“ Ale dobře mu tak, shmejdovi! Jen mě mrzelo, že jsem nemohl dokončit závod.

Kromě toho, že jsem si rozlomil kartičku pojišťovny a ve spolupráci se Šárkou křeslem urval jednu elektrickou zásuvku, se vlastně už nic nezničilo (škody menšího až středního hospodářského rozsahu – index pařby 6).

Po vyhlášení výsledků (obsadili jsme společně s lyžaři 1. místo!) jsme se odebrali do menzy na kus žvance a pak do Terče. Pařba nebyla špatná, nicméně Index pařby klesl. Jen někteří upíři neměli pochopení pro pogo...

---

*„Bojíš se? Já taky!“... z nouzového telefonu; „Já jsem přesně věděl, co se děje“... muž s kamennou tváří; „Tak zkusíme nadskočit“... ???*

© P & Š





# Memoriál Vladimíra Vaňhy

3.12.2009

Nad bohnickým hospicem sedí černý mrak a krouží hejno havranů. Vlezu do prvního obchodu a koupím si šest plzní. Sednu na lavičku a koukám přes kopec k Čimické dílně, kde jsem byl častěji než ve škole a víc jsem se tam naučil. Víím, že rozpracovanou creekovku nedoděláme, ale naděje nikdy neumírá. Dopíjím pivo a vyrážím domů. Zítra má Láďa narozeniny, tak je oslavíme na lodích.



Vladimír Vaňha byl významným inovátorem v designu a výrobě plastových i laminátových lodí. Po své emigraci do USA se stal druhým největším výrobcem lodí. Po obrovském požáru a návratu do Čech se znovu staví na nohy. Tři roky po jeho smrti se jeho lodě stále prodávají a prokazuje se jejich nadčasový design. Základem jeho designerské filozofie bylo KISS (keep it simple stupid), každá hrana měl význam strukturální, estetický, funkční a mystický. Královsky bavil sebe i nás detailními rozbory svých lodí. Jeho výbušná povaha dodávala práci ten správný říz a řidičský styl měnil tranzita s 12 lodmi na střeše v taktický bombardér. Mnoho z nás si u něj odpracovalo první (druhou, třetí... devatenáctou) loď a skoro každý vodák má na něj nějakou vzpomínku. Zemřel v den svých narozenin na Mikuláše. Proto se sejdem ve čtvrtek 3.12. v 17:30 na loděnici a vyrazíme k přehradě připít mu na zdraví. Osvětlení lodí vítáno.

*Šimon*





## VÁNOČNÍ KAJAKIÁDA

Na začátku byli Sparťané, jejich kalokagathii proměnil Tyrš ve všesokolské slety. Když vytáhli komunisti příběh o Spartakovi, vybudovali monstrozní spartakiádu. No ale co my? My dáváme tělesné i duševní kráse nový rozměr! Žene nás potřeba při hře s vodním živiem a zálibení ve vodáckých večírcích s indexem 3-9.

**Zúčastněte se prvního vševodáckého cvičení na loděnici VUT! Vyvrcholení choreografií atlet-pivas.**

### **Stejnokroj pro cvičení:**

bílé tílko, chlapič červené trenýrky a dívky modré kalhotky

**Po cvičení promítání fotek a videí z letošní vodácké sezony.**

### **Společenský oděv: léta osmdesátá**

(veksiák, depešák, metalák, somrák, svazák)

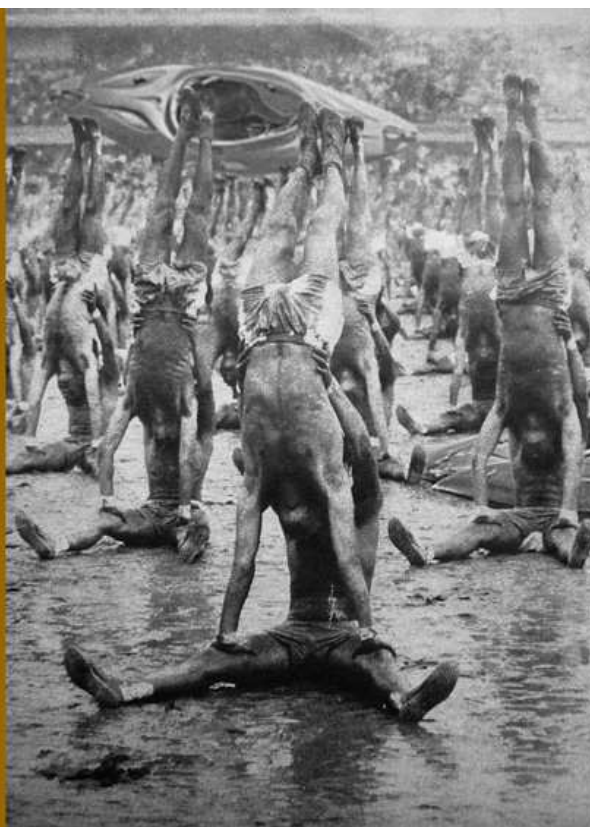
**Po promítání společenské tlachání u piva, guláše, ...**

**Slezné: 100,- Kč** (v ceně guláš a 5 piv)  
a kdo kysil, dostojí povinností

**S sebou:** krom vhodného oděvu krýgl a bagr na guláš

**Kdy:** pá 18.12.2009, začátek v 17h

**Kde:** loděnice v Brně Jundrově za mostem naproti Piavě,  
zastávka Optátova



*Vydáno v prosinci 2009 pro účely prezentace oddílu Kajak VUT při CESA a VSK na VUT v Brně, grafická úprava – Jakub Kastner, texty a fotografie – členové a kamarádi oddílu, z většiny publikované na webu, 76 stran. Neprodejné. ©2009.*

[www.kajak-vut.com](http://www.kajak-vut.com)